

സിൻബാദ്

സിൻബാദ്

10/10/11

GRADE IV

BOOK 3

ബാലൻ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ
തിരുവനന്തപുരം

Maya

Balan Children's Series

Grade IV

സിൻബാദ്

BY

നീലംപേരൂർ

രാമകൃഷ്ണൻ നായർ B. Sc., B. T.

ബാലൻ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ
തിരുവനന്തപുരം

വില Rs. 3

സിൻ ബാദ്

വിഷയാനുകൂലനിക.

1. കൃത്രിമ ലീപ്
 2. വജ്റവ്യാപാരം
 3. നരമാംസഭോജികൾ
 4. കൽ മനുഷ്യൻ
 5. ഞ്ഞനായാട്ട്.
-

സിൻബാദ്

കൃത്രിമ ദ്വീപ്

ബാഗ്ദാദ് നഗരത്തിൽ പ്രതാപശാലിയായ ഒരു കച്ചവടക്കാരൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അനവധി സ്ഥലം വരജംഗമ സ്വന്തമാക്കുകയുടെ ഉടമസ്ഥനായിരുന്നു അയാൾ. ആ വർത്തക പ്രമാണിയുടെ ഏകപുത്രനായി സിൻബാദ് ജനിച്ചു. സിൻബാദിന്റെ ജനനാനന്തരം പിതാവ് അധികനാൾ ജീവിച്ചിരുന്നില്ല. അപ്പനെ വളരെ ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ സിൻബാദ് അനവധി മണിമന്ദിരങ്ങളുടേയും വസ്തുവകകളുടേയും അവകാശിയായിത്തീർന്നു. പണമുള്ള യുവാക്കളുടെ സാധാരണ ബാധിക്കാവുന്ന രോഗങ്ങൾ അയാളെയും പിടികൂടി. ആവശ്യത്തിനും അനുവശ്യത്തിനും കൈയും കണക്കുമില്ലാതെ അയാൾ പണം ചെലവാക്കാൻ തുടങ്ങി. വളരെ വിലപിടിപ്പുള്ള വസ്തുക്കൾ ധരിക്കുന്നതിനും കൂടുതലൊത്തു കൂട്ടുകൾ രസിക്കുന്നതിനും മറ്റുമായി വളരെയധികം പണം സിൻബാദ് ചെലവാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ദിവസങ്ങൾ ഇങ്ങനെ ഉല്ലാസപൂർണ്ണമായി നീങ്ങിക്കൊള്ളുകയും യുവത്വം അയാളെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ചു.

കാലം കൂറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പണം കുറഞ്ഞു തുടങ്ങി. ഏറെത്താമസിയാതെ സിൻബാദ് അ

യാളുടെ വിഡ്ഢിത്വം മനസ്സിലാക്കി. ഇങ്ങനെ ജീവിതം മുന്നോട്ടു നീങ്ങിയാൽ അതിരോഗത്തിൽ പിിച്ചുപറ്റിയുമായി തെരുവിവിരങ്ങേണിവരുമെന്ന് അയാൾക്കു ബോദ്ധ്യമാകുകയും കഴിഞ്ഞകാലത്തു കരുതലില്ലാതെ പ്രവർത്തിച്ചുപോയതിൽ അതികഠിനമായി ഭുഷിക്കുകയും ചെയ്തു. “വന്നതിനല്ല ഖേദം, വരാതെ സൂക്ഷിക്കണം” എന്നുള്ള ഞെപ്പുവാക്യം പെലികളിൽ മുഴങ്ങി. തത്ഫലമായി സകല സ്വത്തുക്കളും വിറുപ്പുപറക്കി ഭൂമിശാലകളിൽ നഷ്ടപ്പെട്ട കച്ചവടംചെയ്യുന്നതിന് അയാൾ നിശ്ചയിച്ചു.

കീഴിയ പണം മുഴുവൻ മുക്കി അയാൾ കച്ചവടച്ചുറക്കുകൾ സഭരിച്ചു യാത്രയ്ക്കു തയ്യാറായി ഇരുന്നു. അടുത്തുതന്നെ ഒരു സംഘം കച്ച പടക്കാരും ബന്ധുക്കളുമെത്തുന്നതും കപ്പൽ കയറുന്നതെന്നുള്ള വാർത്ത സിൻബാളിനെ വളരെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. അയാൾ അവരുടെ സംഘത്തിൽ ചേർന്നു.

ഒരു സുപ്രഭാതത്തിൽ കപ്പൽ ബന്ധുക്കളുമായി വീട്ടുനീങ്ങി. കപ്പൽ പോകുന്ന വഴിക്ക് പല സ്ഥലങ്ങളിലും അടുത്തു കൂയപിത്രയങ്ങൾ നൽകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പുതിയ പുതിയ പ്രദേശങ്ങൾ കണ്ടു കേട്ടും അവയുമായി കച്ചവട ബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടും മുന്നോട്ടുനീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന കപ്പൽ ഭക്ഷണവസാ

സുന്ദരമായ ഒരു ഭവീഷ്യം എഴുതി. സന്ധ്യസമയമായ ആ ഭവീഷ്യം സമുദ്രത്തിന്റെ മാറിമേൽ തകമണിപ്പോലെ ശോഭിച്ചു. കപ്പലിലെ യാത്രക്കാർ എല്ലാവരും ആ ഭവീഷ്യം ഇറങ്ങുന്നതിന് അതിയായി ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെന്നു കണ്ടപ്പോൾ കപ്പിത്താൻ അതിനനുവാദം കൊടുത്തു. എല്ലാവരും കരസ്ഥിപ്പെട്ടു.

ചിലർ ആഹാരം പാകം ചെയ്യുന്നതിന് ഒരു കമ്മിറ്റി. മറ്റു ചിലർ ഭൂപ്രകൃതി കണ്ടാസരിക്കുന്നതിനു മുന്നോട്ടു നടന്നു. വേറെ ചിലർ സമുദ്രസ്നാനത്തിനൊരുങ്ങി. അല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ ആ ഭവീഷ്യം അനന്ദത്തിന്റെയും അദ്ധ്വാനത്തിന്റെയും കൂത്തുരുത്തിയായിത്തീർന്നു. ഉറക്കം കളിയും കളിയും തകർപ്പും ചിരിയും ആ പ്രദേശത്തിന് ഒരു പുതു ചൈതന്യം പ്രദാനം ചെയ്തു.

പെട്ടെന്നു കപ്പലിൽനിന്ന് ആപത്സൂചകമായ ഒരു ശബ്ദമുഴങ്ങി. എല്ലാവരും കാര്യം ഓർത്തിട്ടില്ലായിരുന്നു. കപ്പിത്താൻ അത്ഭുതത്തിൽ ഇങ്ങനെ വിളിച്ചു പറയുന്നത് അപർ കേട്ടു. “എല്ലാവരും കപ്പലിൽ ഇരിക്കുന്നവരിൽനിന്നുള്ളതല്ല. നിങ്ങൾ നിൽക്കുന്നതു ധർമ്മമായ ഒരു ഭവീഷ്യം ആണ്. ഒരു വലിയ മത്സ്യത്തിന്റെ മുതുകാണ്. കരോടാലായി ആ മത്സ്യം അങ്ങനെ അവിടെ കിടക്കുക

യായിരുന്നിരിക്കണം. ജ്ഞപു കയറി അവിടം ഒരു
 ലിപുപോലെ ആയിത്തീർന്നു. അവിടെ സന്ധ്യക്കൾ
 ക്രമേണ വളരാനുതുങ്ങി. നാൾക്കു നാൾ ഭക്ഷണം പാ-
 കം ചെയ്യാനായി തീർത്തിപ്പോൾ മനുഷ്യത്തി-
 നു മുട്ടുതട്ടി. അതുകൊണ്ട് അതു ഇളകിത്തുടങ്ങി
 യിരിക്കുന്നു. ഉടൻതന്നെ അതു വെള്ളത്തിൽ താ-
 ണേയ്ക്കും. പെട്ടെന്ന് ഭാടി കപ്പലിൽക്കയറിയില്ലെ-
 കിൽ നിങ്ങളും വെള്ളത്തിനടിയിൽ അകപ്പെടും”.

ഇതു കേട്ടപ്പോഴേയ്ക്കും പരീട്ടാന്തരായി പല-
 ങ്ങൾ ഭാടി കപ്പലിൽക്കയറിക്കഴിഞ്ഞു. ചുരുക്കം ചി-
 ലർ കയറുന്നതിനുമുമ്പ് മത്സ്യം വെള്ളത്തിൽമുങ്ങി.
 അവർ യാതൊരു രക്ഷയുമില്ലാതെ വെള്ളത്തിൽ താ-
 ണെത്തുടങ്ങി. അക്കൂട്ടത്തിൽ സിൻബാദ് ഉണ്ടായത്
 ന്നു. ഭാഗ്യാതിരേകംകൊണ്ട് സിൻബാദ് ന്നു ഒരു ത-
 ടിക്കഷണം കിട്ടി. അയാൾ അതിൽ പിടിച്ചു പ-
 തച്ചുകിടന്നു. കപ്പിത്താൻ ആരെയും കാത്തുനിന്നില്ല.
 വെള്ളത്തിൽ വിങ്ങുപോയ ആളുകളെ രക്ഷിക്കുന്ന
 തിനു യാതൊന്നും ചെയ്യാതെ അയാൾ കപ്പലോടി-
 ച്ചുപോയി. തുഴത്തുതുഴത്തു കപ്പലിനോടടുക്കാൻ
 സിൻബാദ് കഴിവതു ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ, ഫലിച്ചില്ല.
 കപ്പൽ ഞൊടിയിടകൊണ്ട് ദൃഷ്ടിപഥത്തിൽനിന്നും
 മറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു.

നിശിതമായ നിരാശയാലും, കഠിനമായ അ-
 ഖ്യാനത്താലും സിൻബാദ് വാടിത്തളന്നു. ഇരുട്ടും

വാപിച്ചതുകൊണ്ട്. അയാൾ അസ്സപൂർണ്ണമായി ആ തടിക്കുഴഞ്ഞിൽ വീണു.

കാറു് അനുകൂലമായിരുന്നതുകൊണ്ട് നേരം വെളുത്തപ്പോഴേയ്ക്കും ആ തടിക്കുഴന്നു ഒരു കരയ്ക്കു ടത്തു. കർമ്മവരെറ കനക രശ്മികളും പുലരിയിലെ കളർകാറും സ്നേഹമധ്യസ്ഥമായി തലോടി സിൻ ബാദിനെ ഉണർത്തു. താൻ ഒരു കരയ്ക്കു ടത്തിരിക്കുന്നു എന്നു കണ്ടപ്പോൾ അയാൾക്കു് അത്യാധികമായ ആഹ്ലാദം ഉണ്ടായി. ക്ഷീണവും പാരവശ്യവും മറന്നു് സമുദ്രത്തിലേയ്ക്കു ചാഞ്ഞുകിടന്ന ചില വൃ ക്ഷശിഖരങ്ങളിൽ പിടിച്ചു പിടിച്ചു് അയാൾ കര യ്ക്കു കയറി.

കരയ്ക്കു കയറിയപ്പോഴേയ്ക്കും നടക്കാൻ കഴി വില്ലാതെ അയാൾ അവാദത്തന്നെ വീണു. തലേ ന്നാൾ രാത്രി മുഴുവൻ കടലിൽ കിടന്നതുകൊണ്ടു കാല മരവിച്ചിരുന്നു. പോരേങ്കിൽ അവിടവിടെ യായി മത്സ്യങ്ങൾ കൊത്തിയ ചില പാടുകളുണ്ടാ യിരുന്നു. സിൻബാദ് ഒഴൊററ ദിവസം മുഴുവൻ ആ കിടപ്പിൽത്തന്നെ കിടന്നു. പിറ്റേ ദിവസം രാവിലെ ഉദയകിരണങ്ങളുടെ പരിപാണമേറു് അ യാൾ ഒരു വിധത്തിൽ തപ്പിത്തടഞ്ഞെഴുന്നേറ്റു.

ആ ദ്വീപിൽ കായ്കനികളും ശുദ്ധജലവും ധാ രാളുമുണ്ടായിരുന്നു. ശരീരത്തിനു നല്ല കെൽപ്പു

ണ്ടാകുന്നതുവരെ സിൻബാദ് അവിടത്തെന്നെ ചുറ്റി
പറ്റി കഴിച്ചുകൂട്ടി.

ആറേഴുദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആ ഭൂവിഭാ
ഗം ഒന്നു ചുറ്റിനന്നു കാണുന്നതിന് സിൻബാദ്
പുറപ്പെട്ടു. ഒരു ദിവസം കടൽക്കരയിൽകൂടി നദ
ക്കുവോൾ അല്പം അകല ഒരു മൃഗം നിൽക്കുന്നതു
കണ്ടു. അതെന്തെന്നറിയാനുള്ള ജിജ്ഞാസയാൽ
പ്രേരിതനായി സിൻബാദ് വളരെ വേഗത്തിൽ നദ
യ്ക്ക് അതിന്റെ സമീപമെത്തി. അതു് ഒരു കുതിര

യായിരുന്നു. അതിനെ ഒരു കുറ്റിയിൽ കെട്ടിയിരു
ന്നു. സിൻബാദ് നെക്കണ്ടമേയ്ക്കൽ അതു കരഞ്ഞു
കൂടാതി;

ഉടൻതന്നെ അടുത്തുള്ള ഒരു തുറയിൽനിന്നും
രോഗി ഓടി അവിടെ എത്തി.

“നിങ്ങൾ ആത്ം? എവിടെനിന്നു വരുന്നു? എ
ന്തിനായി ഇവിടെ വന്നു?” ഒറ്റശ്വാസത്തിൽ അ
യാൾ കിതച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു.

അതുവരെയുള്ള കഥ സിൻബാദ് വിസ്തരിച്ചു
പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചു.

സിൻബാദിനെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു് ആ മനു
ഷ്യൻ അടുത്തുള്ള തുറയിലേക്കുപോയി. വിശാല
മായ ഒരു മുറിയിൽ എത്തിയ ഉടൻ അയാൾ ആമാ
രത്തിനു വേണ്ട വകകൾ ഒരുക്കിക്കൊണ്ടുവന്നു. സി
ൻബാദ് വയറുനിറയെ ഭക്ഷിച്ചു. ഭക്ഷണം കഴി
ഞ്ഞപ്പോൾ താൻ നാട്ടിലെ രാജാവിന്റെ അംഗ
പാലകനാണെന്നും അടുത്തതന്നെ കതിരോളേയും
കൊണ്ടു് രാജസന്നിധിയിലേയ്ക്കു പോകുന്നുണ്ടെന്നും
അപ്പോൾ സിൻബാദിനെ രാജാവുമായി പരിചയ
പ്പെടുത്തുമെന്നും അയാൾ പറഞ്ഞു. ആ അംഗപാ
ലകന്റെ ആദായത്തിന്നു സിൻബാദ് വളരെ ഊ
ഷ്മത പ്രകാശിപ്പിച്ചു.

അംഗപാലകന്റെ മഹാമനസ്കതകൊണ്ടു്
സിൻബാദ് രാജസന്നിധിയിൽ ആനയിക്കപ്പെട്ടു.
അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നു തിരിച്ചുവന്ന മുറൽ അവിടെ

പന്തലം വെട്ടുന്നതുപോലെ കഥ വളരെ തന്മയത്വ
 മായി സിൻബാദ് വിസ്തരിച്ചു. അതുതപരതന്ത്ര
 നായ രാജാവ് “എന്റെ കയ്യിൽനിന്നു രക്ഷപെട്ട
 തീൽ ഞാൻ ദൈവത്തെ വാഴ്ത്തുന്നു. ഇതുപോലെ
 യുള്ള ആപത്തു് ആകും നേരിട്ടിട്ടുള്ളതായി ഞാൻ
 കേട്ടിട്ടില്ല. കരുണാമയനായ ജഗദീശ്വരൻ നിന്നെ
 രക്ഷിച്ചല്ലോ” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു സിൻബാദി
 നെ ഗാഢമായി ആശ്വേഷിച്ചു. ഉടൻതന്നെ പല
 വിധത്തിലുള്ള വിശിഷ്ട വസ്തുക്കളും രാജാവ് സിൻ
 ബാദിനു സമ്മാനിച്ചു. കൊട്ടാരത്തിൽതന്നെ താമ
 സിച്ചുകൊള്ളുന്നതിന് അനുവാദവും കൊടുത്തു.
 ഭാരോ ഭിവസം കഴിയുന്തോറും രാജാവിന് സിൻ
 ബാദിനോടുള്ള വാത്സല്യവും പ്രീതിയും വർദ്ധിച്ചു
 കൊണ്ടിരുന്നു. കാലക്രമത്തിൽ സിൻബാദിനെ
 അവിടുത്തെ തുറമുഖ കാര്യക്കാരനായി രാജാവ് നിയ
 മിച്ചു. തുറമുഖത്തു വന്നുപോകുന്ന കപ്പലുകളെ
 ചുമതല അങ്ങനെ സിൻബാദിൽ നിക്ഷിപ്തമായി.
 പല ദേശങ്ങളിൽ നിന്നും വന്നുടക്കുന്ന കപ്പലുകളു
 മായി സമ്പന്നം പുലർത്താൻ സഹായകമായ ആ
 ജോലി സിൻബാദ് സസന്തോഷം സ്വീകരിച്ചു.
 കരുണാമൂർത്തിയായ ആ വൃദ്ധരാജാവിന് തന്നോടുള്ള
 വാത്സല്യാതിരേകത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചപ്പോൾ അ
 ന്നാളുമായി പ്രവഹിച്ച സന്തോഷാന്തരം അങ്ങ

ന്നതിന് സിൻബാദ് നു കഴിഞ്ഞില്ല. ബാഗ്ദാദ് ലേയ്ക്കുള്ള കപ്പലുകൾ വലുതും വരുന്നതോ യു ന്ന ഭിവസേന അയാൾ അന്വേഷിച്ചു കാണുകയും ചെയ്തു.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു ദിവസം വലിയ ഒരു കപ്പൽ, നിറയെ കപ്പലാക്കാരും കപ്പൽ സാധനങ്ങളുമായി തുറമുഖത്തടുത്തു. കപ്പിത്താൻ കരയ്ക്കിറങ്ങി.

കപ്പലിലുള്ള സാധനങ്ങൾ കെട്ടുകെട്ടായി കരയ്ക്കിറങ്ങുവാൻ തുടങ്ങി. സിൻബാദ് അതെല്ലാം നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നിരുന്നു. കപ്പലിലെ സാധനങ്ങൾ ഇറക്കിത്തിരുന്നതിനു വളരെപ്പേരും സമയം

വേണ്ടിവന്നു. കച്ചവടക്കാർ അവരവരുടെ കെട്ടു കളമായി കമ്പേ ഉണിയിലേയ്ക്കു നീക്കി. ഉടനെ സിൻബാദ് കപ്പിത്താനെ സമീപിച്ച് കപ്പലിൽ സാധനങ്ങൾ വലുതാ ശേഖിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു ചോദിച്ചു.

“ഉണ്ട്. അവ മരിച്ചുപോയ ഒരാളിന്റെ വകയാണു്. ഞങ്ങളുടെ കൂടെ യാത്ര ചെയ്തിരുന്ന അയാൾ ഒരു ദ്വീപിൽ വെച്ചു മരിച്ചുപോയി. ആ സാധനങ്ങൾ വിറ്റു കിട്ടുന്ന തുക ബാഗ്ദാദിലുള്ള അയാളുടെ ബന്ധുക്കളെ എല്പിക്കുവാനാണു് ഞങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്” എന്നു കപ്പിത്താൻ പറഞ്ഞു.

“ആ മനുഷ്യന്റെ പേരു് എന്തായിരുന്നു” സിൻബാദ് അതുതന്നെത്താഴ്ന്നു ചോദിച്ചു.

“സിൻബാദ്” കപ്പിത്താൻ പ്രതിവചിച്ചു.

സിൻബാദ്, കപ്പിത്താന്റെ മുഖത്തു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. അയാളെ തിരിച്ചറിയുവാൻ സർവ്വവിധം കഴിഞ്ഞു. താൻതന്നെയാണു സിൻബാദ് എന്നു വസ്തുത അയാൾ കപ്പിത്താനെ അറിയിച്ചു. എന്നാൽ അതു വിശ്വസിക്കാൻ കപ്പിത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

തന്നെ പററിച്ച് സാധനങ്ങൾ തട്ടി എടുക്കുന്നതിനുള്ള കരകഥകൾ മാത്രമായിത്തന്നെ കപ്പിത്താൻ വിചാരിച്ചു. അയാൾ പറഞ്ഞു.

“ഹാ! കള്ളത്തിനും മരതിരൊക്കെ വേണ്ടേ! ഞാൻ എന്റെ കണ്ണുകൊണ്ട് കണ്ടതാണ് സിൻബാദ് വെള്ളത്തിൽ വീണ താഴുന്നത്. ദൈവമേ ലോകം എത്ര അധർമ്മിച്ചു. പെരും പച്ചക്കള്ളവും പറഞ്ഞുകൊണ്ട് എന്തുചെയ്യാൻ മരിക്കാത്ത മനുഷ്യരെക്കൊണ്ട് ലോകം നിറഞ്ഞല്ലോ.”

ഉടൻതന്നെ സിൻബാദ് തൻ കൃത്രിമ ദ്വീപിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടുന്നതിൽ പിടിച്ചു രക്ഷപ്പെട്ടതും ആ നാട്ടിലെത്തി രാജാവിന്റെ ആശ്രിതനായി താമസിക്കുന്നതും മറ്റും പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചു. ഈ വിവരങ്ങൾ കപ്പിത്താനിൽ യാതൊരു ഭാഗഭാഗ്യം ഉണ്ടാക്കിയില്ല. ഇതൊക്കെ കൗതുകത്തോടെ കേൾക്കുന്ന പഴയ പല്ലവിതന്നെ അയാൾ പാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ബസ്രാ തുറമുഖത്തു നിന്നും തിരിച്ചതും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് ഓരോ പ്രദേശങ്ങളിലൂടെയും, അവിടവിടെ കച്ചവടം നടത്തിയതും, അവസാനം ആ കൃത്രിമ ദ്വീപിൽ എത്തിയതും, അവിടെ വെച്ച് അവിവാരിതമായ ആപത്തിൽ കുടങ്ങിയതും എല്ലാം ഒരേ ദിനം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയ സിൻബാദ് വിവരിച്ചു. ആ ചക്രവർത്തി സിൻബാദ് കപ്പിത്താനായ ആയിരുന്ന പല സഭാസന്മാരും അയാൾ കപ്പിത്താനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു.

കുപ്പിത്താൻ യാഥാർത്ഥ്യം ബോദ്ധ്യമായി. സിൻബാദിനെ നേരത്തെ തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയാതെ പോയതിൽ അയാൾ മനസ്സാപ്പിച്ചു. അതുകൊണ്ടു മായ വിധത്തിൽ അതാ പത്തുകുറ്റിയിലിറങ്ങി രക്ഷപ്പെട്ടതിൽ അയാൾ സിൻബാദിനെ ആത്മാർത്ഥമായി അഭിനന്ദിച്ചു. ഉടൻതന്നെ സിൻബാദിന്റെ വക സാധനങ്ങൾ അയാളെ ഏല്പിക്കുന്നതിനു കുപ്പിത്താൻ ജോലിക്കാർക്ക് ഉത്തരവു കൊടുത്തു. എല്ലാ കെട്ടുകളെയും പുറത്തു് 'സിൻബാദ്' എന്ന് എഴുതിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ആ പേരു മഴുപൻ വായിക്കുന്നതിനു് സിൻബാദിനു കഴിഞ്ഞില്ല. കണ്ണനിർധാരധാരയായി പ്രവഹിച്ചു് നേത്രപ്രഭയ്ക്കു മങ്ങലുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒരൊറ്റ കെട്ടുപോലും നഷ്ടപ്പെടാതെ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചതിനു് അയാൾ കുപ്പിത്താനോടു് അകമഴിഞ്ഞ കൃതജ്ഞത പ്രകാശിപ്പിച്ചു.

കെട്ടകൾ ഓരോന്നായി അഴിച്ചു് അവയിൽ നിന്നും നല്ല നല്ല സാധനങ്ങൾ തെരഞ്ഞെടുത്തു പ്രത്യേകം കെട്ടി ചുട്ടുകാർവശം കൊട്ടാരത്തിലേക്കു കൊടുത്തയച്ചു. പിന്നാലെ സിൻബാദ് രാജസന്നിധിയിൽ എത്തി. കെട്ടുകൾ ഓരോന്നായി ഭക്ത്യാഭരപുസ്തകം സിൻബാദ് രാജാവിന്റെ പാദങ്ങളിൽ കാഴ്ചച്ചു് കൈയ്ക്കുപ്പി പിൻവാങ്ങിനിന്നു. ഇതി

എൻ്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കാതെ രാജാവു കഴങ്ങി.
 ഉടൻതന്നെ തുറമുഖത്തുണ്ടായ വിശേഷങ്ങൾ സിൻ
 ബാദ് രാജാവിനെ ധരിപ്പിച്ചു. നഷ്ടപ്പെട്ട മുതല
 കൾ സിൻബാദിനു തിരിച്ചു കിട്ടിയെന്നറിഞ്ഞ
 പോൾ രാജാവു വളരെയധികം സന്തോഷിച്ചു.
 സിൻബാദ് കാഴ്ചപട്ട സാധനങ്ങൾ ഓരോന്നായി
 അദ്ദേഹം എടുത്തു നോക്കി. അതുതന്നെ ആനയും
 ഇടവിട്ട് അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ മുഖം പ്രദീപ്തമാക്കി
 കൊണ്ടിരുന്നു. ഫാഷാശൂനിശ്ശനായി അവ എ
 ല്ലാം അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചു. താൻ തൻ്റെ നാട്ടി
 ലേയ്ക്കു പോകുവാനാഗ്രഹിക്കുന്നുവെന്നും അതിനു
 രാജാവിൻ്റെ അനുമതി കിട്ടണമെന്നും സിൻബാദ്
 ഉണർത്തു്. താൻ പുത്രനിവിശേഷം സ്നേഹിച്ചോ
 മനിക്കുന്ന സിൻബാദ് അന്നിശ്ശനിന്നും പരിയാൻ
 പോകുന്നുവെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ മു
 ഖം വളർ്. ചുകിലും സിൻബാദിൻ്റെ ആഗ്രഹത്തി
 നു പ്രതികൂലം പറയുവാൻ അദ്ദേഹം മുതിർന്നില്ല.
 ധാരാളം വിശിഷ്ട വസ്തുക്കൾ രാജാവു സിൻബാദി
 ന് സമ്മാനമായി കൊടുത്തു. രാജാവിനോടുള്ള അ
 കൈതവമായ കൃതജ്ഞത രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു
 സിൻബാദ് അവിടെനിന്നും തിരിച്ചു. അശുപൂണ്ണ
 ഭാവമായ നയനങ്ങളോടെ സിൻബാദ് ദുഷ്ടിപഥ
 ത്തിൽനിന്നും മാറുന്നതുപരെ രാജാവു നോക്കി
 കൊണ്ടുനിന്നു.

സിൻബാദ് നേരെ തുറമുഖത്തിൽ ധൂത്തി. രാജാവ് കല്പിച്ച കൊടുത്തയച്ചിരുന്ന സാധനങ്ങൾ കപ്പലിൽ സൂക്ഷിച്ചു. മറ്റു സാധനങ്ങൾ അവിടുത്തെ കച്ചവടക്കാർക്കു വിറ്റു. പകരം അവിടെനിന്നും ധാരാളം വിശിഷ്ട വസ്തുക്കൾ വാങ്ങി കപ്പലിൽ സംഭരിച്ചു. അത്പസമയത്തിനുള്ളിൽ അവർ ആ രാജ്യം വിട്ടു.

വഴിയിൽ പലയിടത്തു് അടുത്തും കച്ചവടങ്ങൾ നടത്തിയും അവർ ബാബ്രു തുറമുഖത്തെത്തി. സിൻബാദ് അവിടെ അധികം താമസിച്ചില്ല. താൻ കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന സാധന സാമഗ്രികൾ വണ്ടികളിൽ കയറ്റി ബാഗ്ദാദിലേക്കയച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹവും പിന്നാലെ തിരിച്ചു. ബാഗ്ദാദിൽ അനേകം മണിമന്ദിരങ്ങളും വസ്തുപകകളും വാങ്ങി പണ്ടത്തേക്കാൾ സുഖമായി ജീവിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

2. വജ്രവ്യാപാരം

ബാഗ്ദാദിൽ പുതുതായി പണി കഴിപ്പിച്ച കെട്ടിടത്തിൽ സിൻബാദ് വളരക്കാലം താമസിച്ചു. അലസമായ ആ ജീവിതം കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും വളരെ വിരസമായി അദ്ദേഹത്തിന് തോന്നി. അതുകൊണ്ട് ഭരിക്കൽക്രൂറി കച്ചവടത്തിന് പുറപ്പെടുന്നതിന് അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചു. ബന്ധുവിൽ ചോറി അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ അധികം താമസിയാതെ ഒരു സംഘം കച്ചവടക്കാർ ഒരു പുതിയ കപ്പലിൽ യാത്രയ്ക്ക് ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതു കാണുവാനിടയായി. സിൻബാദ് വളരെയധികം സാധനങ്ങൾ സംഭരിച്ചുകൊണ്ട് ആ കച്ചവടസംഘത്തിൽച്ചേർന്നു.

കപ്പൽ തുറമുഖം വിട്ടു നീങ്ങി. യാത്ര വളരെ സുഖപ്രദമായി എല്ലാവരും അനുഭവപ്പെട്ടു. യാത്രയ്ക്കു വിധമായ അസ്വസ്ഥതകളും കൂടാതെ കപ്പൽ മുന്നോട്ടു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കപ്പൽ പല പ്രദേശങ്ങളിലും അടുത്തു. കച്ചവടക്കാർ തങ്ങളുടെ പക്കലുണ്ടായിരുന്ന സാധനങ്ങൾ വിറ്റു പകരം പുതിയ സാധനങ്ങൾ വാങ്ങി സംഭരിച്ചു.

കുറച്ച ഭവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കുപ്പൽ സന്ധ്യസമയമായ ഒരു ദിവസം ഏതാനും പലവിധത്തിലുള്ള പെടികളും വൃക്കകളും തിങ്ങിയിരുന്ന ആ പ്രദേശം നന്നാമാലോല സന്ധ്യയായിരുന്നു. പല ലകൾക്കിടയിൽ മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന സ്വർണ്ണ വർണ്ണത്തിലുള്ള കായ്കളും, മനോഹരമായ മലർ വനങ്ങളും, പലിടങ്ങളിലുള്ള കളരികളും, കളരികളിലുള്ള പാടിപ്പുള്ളിത്തൊഴുക്കുന്ന കൊച്ചുവെട്ടികളും, പാടിപ്പറക്കുന്ന പരുന്തുകളും ആരെയും ആനന്ദപൂർവ്വമായി കീഴ്ത്തിക്കൊണ്ട് പറ്റിപ്പിടിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ആ പ്രദേശത്ത് ഒരൊറ്റ മനുഷ്യജീവിപോലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

സിന്ധവർണ്ണം കൂടിയ ആ മരകമണിദിവസം ഇറങ്ങി മധ്യനിശ്ചയിയായ ശുദ്ധമായ ഒരു വെളിച്ചം പറ്റിപ്പിടിച്ചു വിശപ്പുകൾ. അമൃതമയമായ ശുദ്ധമായ അരുവിയിൽനിന്നും കോരിക്കുടിപ്പാലം ശമിപ്പിച്ചു. വയറു നന്നെ നിറഞ്ഞതുകൊണ്ട് അത് അഴുകുകയും ആ അരുവിയിൽനിന്നും തീർത്ത് കുന്നിരുന്നു വിശുദ്ധമായതുകൊണ്ടും സിന്ധവർണ്ണമെന്നു തോന്നി. അവിടെ ഇരുന്നപ്പോഴും സൂര്യ സന്ധ്യയായ മനുഷ്യജാതി അയാളെ തഴുകിത്തലോടി. പരിസരത്തിന്റെ പരിശോധനയിൽ അയാൾ അറി

യാതെ ലയിച്ചു. അല്പനമയക്കൊണ്ട് അയാൾ ഗാ
 ണിമിയെ പ്രാപിച്ചു കഴിഞ്ഞു.

സിൻബാദ് ഉണർന്നോക്കിയപ്പോൾ കൂട്ട
 കാർ ആത്മതന്നെ സമീപത്തുണ്ടായിരുന്നു. സം
 ഭ്രാന്തപിത്തനായി അയാൾ കപ്പൽ കിടന്നിരുന്ന
 സ്ഥലത്തേക്ക് ഓടി. ഹാ! കപ്പലും പോയിക്കഴി
 ഞ്ഞിരുന്നു. കൂട്ടുകാർ തന്നെ വാളിക്കൊരെ സ്ഥലം

ഭിട്ടതിൽ അയാൾ അരുളത്തു ചുറ്റ. ഈ കച്ചവടത്തി
 ന് ഇറക്കിത്തരിച്ചോളം. ആവശ്യമില്ലാമെന്നു എ
 ന് അയാൾക്കു തോന്നിത്തുടങ്ങി. സുഖസമൃദ്ധമായ
 സ്വഭാവനത്തിൽ ഇപ്പോൾ സാന്നിദ്ധ്യം നിന്നു കടിച്ചു
 കളിച്ചു ചിരിച്ചു കഴിയേണ്ട തരം ഈ കച്ചവട
 കൾക്ക് ഇറക്കിത്തരിച്ചല്ലോ എന്നോർത്തു സ്വയം
 ശപിച്ചു. കഴിഞ്ഞകാലത്തുതന്നെ അനവധി ഭൂ
 ശങ്ങൾ സഹിച്ചാണു് മരണത്തിന്റെ വാതിൽ
 നിന്നു രക്ഷപ്രാപിച്ചതു്. വീണ്ടും ഒരു ജീവിതമേ
 അപ്പശ്നത്തിൽ സ്വയം കരുതിയതോർത്തു് അ
 യാൾ അവനെ. ഒരു ഭൂതനെപ്പോലെ പിറുപിറു
 ത്തുംകൊണ്ടു് സിൻബാദ് ആ ദ്വീപിൽ തെക്കു
 വക്കേ കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറും മാറ്റം തുടങ്ങി. വല്ല
 കണാമാറ്റവും കണ്ടുപിടിക്കുവാനായിരുന്നു അയാളു
 ടെ ശ്രമം. എന്നാൽ ആ പരമാവൃതം പരാജയത്തിൽ
 കലാശിച്ചു. അവസാനത്തിൽ ആ പ്രദേശത്തിന്റെ
 വല്ല മുഖയിലും വല്ല വിട്ടും ഉണ്ടോ എന്നറിവാൻ
 ഒരു വൃക്ഷത്തിന്റെ മുകൾക്കുകയറിയെന്നാക്കി. അ
 പ്പോൾ അല്പം അകലെയായി ഏതോ വലിയ ഒരു
 വെളുത്ത സാധനം ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടു. ഒരു വീടി
 ന്റെ മുകൾഭാഗമായിരിക്കാം അതെന്ന് അയാൾ
 മനസ്സിലാക്കി. വൃക്ഷത്തിൽനിന്നും താഴെ ഇറങ്ങി
 അതിവേഗം അങ്ങോട്ടു നടന്നുതുടങ്ങി. നടന്നുനടന്നു്

സിൻബാദ് ആ സ്ഥലത്തേക്കു. മാർബിറോക്കു കരകൾക്കു നിൽക്കി ഒരു താഴികക്കുടംപോലെയിരുന്നു അതു്. അതിന്നു് 50 അടി ചുറ്റളവുണ്ടായിരുന്നു. വല്ല വാതലുകളുണ്ടോ എന്നറിവാൻ അയാൾ അതിന്നു ചുറ്റും നടന്നു നോക്കി. നടന്നതു മിച്ചം. അതിനുള്ളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗം എന്തുണ്ടാലോമിട്ടുകൊണ്ടു നല്ലുപാൽ സൂര്യപ്രകാശം മേലിറ്റത്തുണ്ടെന്നതായി അയാൾ കണ്ടു. നല്ല വേനൽക്കാലമായിരുന്നതുകൊണ്ടു കാർമോവങ്ങൾ കണ്ടു വാനിയില്ലെന്നു് അയാൾക്കറിയാമായിരുന്നു. വിസ്മയസ്തബ്ധനായി അയാൾ തലയുയർത്തിനോക്കിയപ്പോൾ ആകാശത്തുകൂടി പറന്നുവരുന്ന ഒരു പക്ഷിയെ ആണു് കണ്ടതു്.

സിൻബാദിന്റെ വിസ്മയം ചതുങ്ങിപ്പോയി. ഉത്ര ഉലിയ പക്ഷിയെ ഇതിനടുവിലായി കണ്ടിരുന്നില്ല. അയാൾ വായിച്ചിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങളിൽ റക്സ് എന്ന ഒരുതരം പക്ഷികളെ ചുറ്റി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങൾ അയാളുടെ സ്മൃതിപഥത്തിൽ പാഞ്ഞെത്തി. ഇപ്പോൾ തന്റെ തലയ്ക്കു മേളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു് റക്സ് തന്നെ എന്നു് തീർച്ചപ്പെടുത്തി. അതിന്റെ മട്ടയാണു് തന്റെ മുൻപിൽ ഇരിക്കുന്നതെന്നും അയാൾ അതു മാനിച്ചു.

ജാതകൊണ്ടു് ആ രാത്രി സിൻബാളിന്റേക്കു
 വന്നില്ല. ഒരു വിധത്തിൽ നോക്കു ചെല്ലപ്പിച്ചു. അ
 തീരാദിലെ ഇടിവെട്ടുണ്ടെന്നു ഒരു ശബ്ദം പുറപ്പെട്ടു
 വിട്ടുകൊണ്ടു് ആ പക്ഷി പൊങ്ങിപ്പാനു. പറന്നു
 പറന്നു് അതു് അതിവേഗമായ ഒരു സ്ഥലത്തെ
 ത്തി ഒരു ചെറുനാറിന്റെ മുകളിൽ ഇരുന്നു. ഉടൻ
 തന്നെ പക്ഷിയുടെ കാലിൽനിന്നും കെട്ടഴിച്ചു് ഭാഗി
 അടുത്തൊരിടത്തു് സിൻബാൾ ഒളിച്ചിരുന്നു. പ

ക്ഷി ആ നാഴ്വരയിൽനിന്നു് അതിഗംഭീരനായ
 ഒരു പാമ്പിനെയും വാങ്ങിക്കൊണ്ടു് പറന്നുപോകുക
 ആരംഭിച്ചു.

പക്ഷി പോയിക്കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ട് ആ പ്രദേശം
 അതിന്റെ സ്ഥിതി അറിവാൻ സിൻബാളിന് ഉൽ
 കണ്ഠ വർദ്ധിച്ചു. അയാൾ ഇറങ്ങി നടന്നു. വൻമ
 ലകളാൽ ചുറ്റപ്പെട്ട ഒരു തടസ്സവരയിലാണ് താൻ
 അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്ന് സിൻബാളിനു തോന്നി
 മാറി. വലിയ ആനകളെപ്പോലും വിഴുങ്ങുന്ന
 വലിപ്പമുള്ള നർപ്പരങ്ങളെ ആവാസസ്ഥാനമായി
 തന്നെ അത്. 'റഷ്' എന്ന പക്ഷിയെ കേൾത്
 പകൽ സമയങ്ങളിൽ പാമ്പുകൾ ഇറങ്ങി സഞ്ചരി
 ച്ചിരുന്നല്ല. തിന്നുന്നതിനോ കടിക്കുന്നതിനോ യാ
 തൊന്നും കിട്ടുകയില്ലെന്നു ബോദ്ധ്യമായപ്പോൾ അ
 യാൾ വല്ലാതെ വിഷമിച്ചു. ആ പക്ഷിയുടെ കാ
 ലിൽ തുടർച്ചയായ് സാഹസമായിപ്പോയെന്നു
 മനസ്സിലാക്കി. "ഹോ! നിത്യനമുദായ ആ മരതക
 ലിപിപിന്റേന്നും ഞാൻ പോരേണ്ടതല്ലായിരുന്നു.
 ഫലനമുദായ വൃക്ഷങ്ങളും ശുദ്ധമല നിറഞ്ഞ
 കൊച്ചുവൃക്ഷങ്ങളും ഉള്ള ആ സ്വർഗ്ഗവാസി എവിടെ?
 മുർച്ചപ്പെടികളും ഘോരനർപ്പരങ്ങളും പാമ്പാണമണ്ഡ
 ങ്ങളും മാത്രമുള്ള ഈ നരകഗർഭമെവിടെ? എന്റെ
 ശിരോലംഘിതം! ഒരീ: ഈ നിന്നും രക്ഷപെടുന്നോൾ
 ചെന്നുവഴുതരുത്" അതിലും ദുർഘടങ്ങളും നിറഞ്ഞതാ
 ത്തത്. ജഗദീശപാദം ഞാൻ ഇത്ര അന്യഭക്തിയിൽനി
 ഞ്ഞു എങ്ങനെ രക്ഷപെടും." ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചു.

അയാൾക്കു് ഏതൊരു കാര്യം തുടങ്ങി. നേരം സന്ധ്യ
 യാകയാ. മാത്രയിലേക്കുള്ള അ ഭയ സ്ഥാനം തോ
 യിലെങ്കിൽ പാവിക്കു് വായിൽ അകപ്പെട്ടതോ
 അയാൾക്കു് അറിയാമായിരുന്നു. കരഞ്ഞുകൊണ്ടു
 നിന്നാൽ ഫലമൊന്നുമുണ്ടാകയില്ലെന്നും ധൈര്യപൂ
 ര്ത്തം ആവശ്യപ്പെട്ടു നേരിട്ടു. നന്മാർ പരസ്പരം
 ചെന്നു മണ്ണിലാക്കി അയാൾ അഭയസ്ഥാനമുണ്ടാ
 ച്ച് പുറപ്പെട്ടു. ഭട്ടനും നടന്നപ്പോൾ ഒരു ചെറിയ
 ഗുഹകണ്ടു. അയാൾ അതിനകത്തു കയറി വാതു
 കൽ കിടന്നിരുന്ന വലിയ ഒരു കല്ലുതട്ടി ഗുഹാലോ
 കം അടച്ചു. ഇനി യാതൊരുപ്രവചനമുണ്ടാകയില്ലെ
 ന്ന സ്വയം സമാധാനിച്ചുകൊണ്ടു് അയാൾ ഉള്ളി
 ലേക്കു കടന്നു. അയാൾ നടുങ്ങി. സ്വപ്നനാശികളും
 തുടർന്നു. ഭയംകൊണ്ടു ശരീരമാകെ കോരിത്തരിച്ചു.
 താല്പര്യമായി ഒരു ഉഗ്രസ്വരം മുട്ടകളുടെ മുകളിൽ
 തടയ്ക്കിക്കൊണ്ടു് അയാൾ കണ്ടു്. അതി
 ന്റെ കണ്ണുകളിൽ നിന്നു തിപ്പൊരി ചിതറുന്നുണ്ടെ
 ന്നു് അയാൾക്കു് തോന്നി. കരുണാകരനായ ജഗദീ
 ശപാത്ര ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടു് അയാൾ അവിടെ ഉൾ
 ന്നതിന്നു നേരം വെളുപ്പിച്ചു. അല്പംപോലും ഉറങ്ങു
 ന്നതിന്നു് അയാൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. വല്ലാത്തതിലും
 നേരം ഒരു വെളുത്താൽ മതിയെന്നായിരുന്നു അയാ
 ളുടെ പ്രാർത്ഥന.

നേരം വെളുത്തപ്പോൾ പാതകൾ വെച്ചിരുന്ന കല്ലു് ഉരുട്ടി മാറി സന്ധ്യയ്ക്ക് വെളിപ്പെന്നു. അപ്പോൾ കണ്ട കാഴ്ച അയാളെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. പൂർവ്വപോലെ ധാരാളം ഇറച്ചിക്കഷണങ്ങൾ അയാളുടെ ചുറ്റും വിഴുന്താണ് അയാൾ കണ്ടത്. അയാൾ ചുറ്റും ജിജ്ഞാസയോടെ നോക്കി. ആരെയും കാണാതില്ല. ഈ ഇറച്ചിക്കഷണങ്ങൾ എങ്ങനെ വന്നു്. അയാൾ ചിന്തിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോ

ഞാൻ കച്ചവടക്കാർ പ്രത്യേക ശ്രദ്ധിക്കുന്ന
 കള്ളപ്പാതി അധിക പണയങ്ങളിൽ വായിച്ചി
 വിധം ഒർമ്മ വന്നത്. താൻ നിൽക്കുന്നത്
 അർത്ഥം (തീർത്തു) കണ്ടു. അദ്ദേഹം വരയിലാണെ
 ഉടൻതന്നെ സിൻബാദ് നാമകരണമായി.
 അർത്ഥം ശ്രദ്ധിക്കുന്നതിനാണ് കച്ചവടക്കാർ
 കണ്ടു. അർത്ഥം എറിഞ്ഞിരുന്നത്. ഇറച്ചി
 അർത്ഥം സമ്പന്നമുള്ളതുകൊണ്ട് വജ്ജം
 യിൽ ചെറുപ്പിക്കും. അവന്റെ ഉള്ള
 ബാൻ പക്ഷികൾ ഈ നാട്ടുകൾ വെച്ച്
 ചെന്നു വൃത്തിയാക്കിയിൽ എത്തും. അ
 കച്ചവടക്കാർ അവർക്കു വെച്ചു കൊടുത്തു കൊടുക്ക
 ചുറ്റും വെച്ച് കൊടുത്തു കൊടുത്തു. അങ്ങനെ
 വെച്ചുകൊടുത്തു കൊടുത്തു കൊടുക്കുന്നത
 കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

രണ്ടാം ഭാഗത്തിനുള്ള ഉപായങ്ങൾ
 ചിട്ടപ്പെടുത്തിയെന്ന സിൻബാദ് സഭ
 ആണ് തുടങ്ങിയത്. അയാൾ അവിടെ ന
 ും വജ്ജം കൊടുത്തു. അതിനു
 ഈ കിടന്നുകൊണ്ട് വലിയ ഒരു
 റ്റുറത്ത് അയാളുടെ മുകളിൽ വെച്ച്
 കൊടുക്കുന്നതിന്റെ വെച്ചുകൊണ്ട്

ന്നിരുന്ന സിൻബാദിനെ കാണാൻ നിവൃത്തി
 ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ഞ്ഞറാഞ്ചൻ പതിവുപോലെ
 പൂക്കുഷണവും തൂക്കിയെടുത്തുകൊണ്ട് പറന്നു.

ഒരു വൃക്കത്തിൽ ചെന്നിരുന്നപ്പോൾ
 യുടെ ഉദമസ്ഥനായ കച്ചവടക്കാരൻ
 അതിനെ ഓടിച്ചു. സിൻബാദും ഇ
 ന്നുകൂടി താഴെ വീണു. ഉടൻതന്നെ
 ടുകച്ചെല്ലാമഴിച്ച് എഴുന്നേറ്റുനിന്നു.
 തിരുമായി നിണത്തിൽക്കളിച്ചു ഒരു

മനുഷ്യനെക്കണ്ടപ്പോൾ കച്ചവടക്കാരുടെ
വിറച്ചു. നൈരാശ്രയം കോപവും ഭയം
അയാൾ നിന്നനിലയ്ക്കുനിന്നപ്പോൾ
സിൻബാദ് ഈ കച്ചവടക്കാരുടെ
സാന്ത്വനപ്പെട്ടതി.

താൻ ധാരാളം വജ്രം
നന്നം അതിൽ ഒരൊന്നി
ക്കുമെന്നും സിൻബാദ്
വളരെ സന്തോഷമായ
കേട്ട് കച്ചവടക്കാരുടെ
മുമ്പ് യാത്രാരവന
രക്ഷപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നും
സിൻബാദ് ഒരു
യാൾ പറഞ്ഞു.
കൂട്ടിക്കൊണ്ടു് അ
മീപത്തിൽ എ
ലിന്റെ കഥ കേ
ട്ടാലിന്റെ
തേയും എല്ലാ

അവർ
മേൽക്കുന്ന
മേൽക്കുന്ന

വർണ്ണനാശമായ ഒരു പട്ടണത്തിൽ
 നാൻ. കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന വജ്രം
 കാട്ടത്തു് പകരം അന്നേകം വിശിഷ്ട
 സിന്ധവ് വാങ്ങി. ഗ്രാമങ്ങളും
 പട്ടണവും പരിചയപ്പെട്ടും അവ
 ന്നിൽ എത്തി ന്ൻബാദ്
 ബാഗ്ദാദിലേക്കു പോയി
 പട്ടണത്തിൽ സുഖസമൃദ്ധി
 കാഴ്ചപ്പാടുകൾ സമുദയം
 ലഭിക്കുന്നതു് വളരെ
 വീണ്ടും ഒരു മാത്രയ്ക്കു്
 പൂർണ്ണമായി.

3. നാമാസ ഭോജികൾ

ഭാരോടിധസം കഴിയുന്നതോടും സിന്ധവാലിൻ
വിട്ടിന്റെമുമ്പയ്ക്കുള്ള ജീവിതത്തിൽ വിരക്തി തോ
ന്നിത്തുടങ്ങി. കഴിവതും വേഗം യാത്രയ്ക്കുള്ള ഒരു
കുടുംബം ചെയ്യണമെന്ന് അയാൾ നിശ്ചയിച്ചു.
വല്ല കച്ചവടക്കുപ്പയും ഉടൻതന്നെ പുറപ്പെടണം
എന്നറിവാൻ അയാൾ ബന്ധുക്കളിൽ എത്ത
സംഘം കച്ചവടക്കുപ്പ് യാത്രയ്ക്കു തയ്യാറായി
ടെ നിന്നിരുന്നു. ഒട്ടു അമാന്തിക്കാതെ ന
മങ്ങി വന്ന് ധാരാളം കച്ചവട സംധനങ്ങളും
രിച്ച് ചിങ്ങം ബന്ധുക്കളിലെത്തി കച്ചവട
ത്തിൽ ചേർന്നു.

ഏതാമുഹൂർത്തിൽ കപ്പൽ തുറമു
ക്കയ്ക്കടുത്തും സന്ധനങ്ങൾ കൊടുത്തും
കപ്പൽ സ്വയം മുന്നോട്ടു നീക്കിക്കൊ
അവർ ചിരിച്ചും കളിച്ചും സന്തോഷി
അപ്രതീക്ഷിതമായി കപ്പൽത്താൻ പായ
തിനുള്ള കല്ലറ കൊടുക്കുന്നതു കേട്ടു. ക
ന്നറിയാതെ ധൂലിപ്പാടം കഴിഞ്ഞു. അവ
നെ വിട്ടു ചോര തനായി നിൽ
ത്തന്നെന്ന് ബന്ധുക്കൾ കിനിയെ പൂർവ്വ

“അയ്യോ! കപ്പൽ വഴിതെറി സഞ്ചരിക്കുകയാണ്. ക്രമമായ കരീങ്കരങ്ങൾ പാർക്കുന്ന ഒരു ഭീചിലെയ്താണ്” കപ്പൽ നീങ്ങുന്നത്. അവിടെ പോയിട്ടുള്ളവർ ആരും ഇതുവരെ ജീവനോടെ തിരിച്ചു വന്നിട്ടില്ല. അയ്യോ! കപ്പൽ അടുത്തു പോയി” പതറുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ കല്പിതമാർ പറഞ്ഞു.

കല്പിതമാർ ഇത്രയും പറഞ്ഞു തീർന്ന ശേഷം ഒരു സന്ധ്യ കരീങ്കരങ്ങൾ ആലിന വളഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ചെമ്പിച്ച രോമം, മഞ്ഞക്കണ്ണുകളും, കറുത്ത കറുത്ത മുഖം അവരുടെ നൈഷ്ഠ്യം പ്രസംഗമാക്കി. തിരിയ്ക്കുവാൻ അവർക്കു പൊക്കമുണ്ടായിരുന്ന സാധാരണക്കാർ മനസ്സിലാക്കാത്ത ഒരു ഞെക്കാണ് അവർ സംസാരിച്ചത്. അവർ വളരെയധികം അറിയാത്തവരായിരുന്നു. അവരെ ഉപദ്രവിച്ചതിനു കച്ചവടക്കാർ മുതിർന്നില്ല. ഒരുപേരെ പറ്റം തൊട്ടുപോയാൽ ബാക്കിയുള്ളവർ എല്ലാം പലതരം കോലാഹലമുണ്ടാക്കുമെന്ന് ആ കച്ചവടക്കാരെ പറ്റം പറ്റം. അതുകൊണ്ട് ആ കാരണമാർക്കു ഇപ്പോഴാണ് പ്രവർത്തിച്ചുകൊള്ളാൻ വിചാരിച്ചു. കച്ചവടക്കാർ അങ്ങനെയെ

നിന്നു. കരങ്ങന്മാർ കപ്പൽ ബന്ധിച്ചിരുന്ന് കയറുക
കഴിഞ്ഞുപോയി. കച്ചവടക്കാരെ എല്ലാം ഉപദ്രവിച്ചു
കരയ്ക്കിറക്കി. അകലെയുള്ള പാറക്കെട്ടുകളിലേയ്ക്ക്
അവർ കപ്പൽ വലിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. സിൻ
ബാളം കൂട്ടരും ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിയാതെ അതു
നോക്കിക്കൊണ്ടുനിന്നു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കപ്പ
ലും കരങ്ങന്മാരും നോക്കേത്തൊത്ത ദൂരത്തിലായി
കഴിഞ്ഞു.

അങ്ങനെ കച്ചവടക്കാർക്ക് അവരുടെ കപ്പൽ
നഷ്ടപ്പെട്ടു. അവർ വിഷാദരോഗിയായി അങ്ങോട്ടു
മിങ്ങോട്ടും നടന്നു. കണ്ണിൽക്കുഴിതും കൈയിൽകി
ട്ടിയതുകൊണ്ട് പൈലോഡാശമനം വരുത്തി. കിട
പ്പാറങ്ങു നിന്ന് ഒരൊറ്റ വീടുപോലും അവിടെ
എങ്ങും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്ങനെയെങ്കിലും
പിപിചിൽനിന്ന് മക്കുപെട്ടാൽ മതിയെന്നു
മത്തോടുകൂടി അതിനുള്ള മാഗ്ഗുമനേപചി
ന്ധോൾ അവർ ഒരു വീടു കണ്ടു. അത്
മതിലുകൾ അതിന്റെ ചുറ്റും ഉണ്ടായ
കൊണ്ടുള്ള വാതിലുകൾ തുറന്നതന്നെ
കൊണ്ട് പ്രയാസം കൂടാതെ മതിൽ
കടക്കുന്നതിന് അവർക്കു കഴിഞ്ഞു.
വത്തായ ഒരു കെട്ടിടമായിരുന്നു അത്

നടന്നു കയറിക്കൊണ്ടു് ഒരു വിശാലമുറിയിലേയ്ക്കു
 ണു്. ആ മുറിയുടെ ഒരു വശത്തു് ഒരു കരിങ്കൽ
 കട്ടിലും അതിനടുത്തു് ഒരുപ്പാ, അതിന്നു സമീപം
 കുറെ പാത്രങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. കന്നടൻ ആരും
 തന്നെ അതിനകത്തില്ലാതിരുന്നതിനാൽ ക്ഷീണം
 തിക്ഷാമെന്നു കരുതി ആ കച്ചവടക്കാരൻ അവിടെ
 കിടന്നു.

ഏകദേശം സന്ധ്യയാരംഭിച്ചാൽ ഭൂമി കലങ്ങി
 ന്നതുപോലെ അവർക്കു് അറുപ്പി അമ്പൻ വരുന്ന
 ഴ്വനോട. അപ്പാൾ ആ വീട്ടിനുള്ളിൽ നിന്നും
 അതിയകുഴപ്പമായ ഒരു സൗഖ്യം ഇറങ്ങിവരുന്നതു
 കണ്ടു. ഒരു വൃദ്ധത്തോളം പൊക്കമുണ്ടായിരുന്നു
 അയാളുടെ തീവീര്യമെന്നു വട്ടക്കണ്ണുകളും ആന
 കക്കുമ്പോലുള്ള ഭീകര ഭംഗങ്ങളും, കിണറുപോ
 ളെയും, വള്ളങ്ങൾ പാലക്കു ചെവികളും, മലർ
 മുട്ടുന്ന ചിറിയും അവരെ ഭയപകിതരാക്കി.
 മുന്നോട്ടു നടന്നു വരുന്തോറും അവരുടെ
 റ്റുലിച്ചു. അവർ ജീവനങ്ങളെപ്പോലെ
 നന്നിന്നു.

അവൻ ആ കരിങ്കൽക്കട്ടിലിൽ ഇരുന്നു.

എഴുന്നേറ്റു് ആ കച്ചവടക്കാരനെ സമീ
 പമായി സിന്ധാഭിമന തൂക്കി കൈ

യിൽ എടുത്തു. കരാപ്പുകാരൻ ആട്ടിൻകട്ടിയെ
തപ്പിത്തടവുമാല ചെ അയാൾ സിൻബാദിന്റെ
ഭോമമാസകലം തടവിനോക്കി. ശരീരത്തിൽ അ
ധികം മാംസം ഇല്ലെന്നു കണ്ടു സിൻബാദിനെ നില
ത്തുവച്ചു. ഇങ്ങനെ അയാൾ ഓരോരുത്തരെയും
എടുത്തു പരിശോധിച്ചു. അവസാനമായി കപ്പി
ത്താണെ തുക്കി എടുത്തു. തടിച്ചുകൊഴുത്ത ഒരാളാ
യിരുന്നു കപ്പിത്താൻ. രാക്ഷസൻ കപ്പിത്താണെ
വളരെപ്പിടിച്ചു. ഉടൻതന്നെ അയാളെ നിലത്ത
ടിച്ചു കൊന്നു. മൃതശരീരം ഒരു വാമിപ്പടലത്തിൽ
കത്തിനിറുത്തി തീയിൽവെച്ചു വെവിച്ചു തീറ്റിയും
തുടങ്ങി. തീറ്റികഴിഞ്ഞു അല്പനേരം അയാൾ ആ
കട്ടിലിൽ ഇരുന്നു. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവിടെ
ത്തന്നെ നീണ്ടു നിവർന്നുകിടന്നു ഉറങ്ങി. നേരം
വെളുത്തപ്പോൾ എങ്ങോ പോകുകയുംവെല്ല.

അയാൾ അവിടെനിന്നും പോയിക്കഴിഞ്ഞ
ഉടനെ കപ്പുവടക്കാർ വട്ടത്തിലിരുന്ന് രക്ഷാമാറ്റം
ആലോചിപ്പാൻ തുടങ്ങി. ഇനിയും ആ വീട്ടിൽ
ത്തന്നെ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതായാൽ ഓരോരുത്തരായി
രാക്ഷസന്റെ വയറ്റിൽപ്പോകുമെന്ന് തീർച്ചയായി.

ഒളിച്ചിരിക്കുന്നതിനു വല്ല സ്ഥലവും കണ്ടുപി
ടിക്കുമെന്നു ഭയപ്പെട്ടു അവാർ നമ്പുയരകുന്നതുവരെ

ആ ഭാഗ്യത്തിൽ നടന്നുവെക്കുന്നു. സന്ധ്യയായപ്പോൾ
 വൃന്ദാവനത്തിലേക്കു മടിച്ചുവെച്ചു അവർ ചീട്ടിലേക്കു
 തന്നെ തിരിച്ചു. അവർ അവിടെ എത്തി അല്പ
 മൊഴി വിശ്രമിച്ചു. ഉടൻതന്നെ ഭൂമി കലങ്ങുന്ന
 തായി അവർക്കു തോന്നി. അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ
 ആ രാക്ഷസൻ അവരുടെ മുൻപിൽ പ്രത്യക്ഷനാ
 യി. രാക്ഷസൻ ഭാരോരുത്തരെയായി എടുത്തു
 ഭാരം നോക്കിത്തുടങ്ങി. അവസാനം ഏറ്റവും ചെറു
 കൂടിയ ആളിനെ കൊണ്ടു വേവിച്ചു തിന്നിട്ട് സുഖ
 മായി ഉറങ്ങി. നേരം വെളുത്ത ഉടനെ പതിവുപോ
 ലെ യാത്രയാരംഭിച്ചു.

ഇനിയും അവിടെ താമസിക്കുന്നത് ആപൽക്ക
 രമാണെന്നും കഴിവതും വേഗം ആ ഭാഗ്യത്തിന്നു
 രക്ഷ പ്രാപിക്കണമെന്നും അവർ തീരുമാനിച്ചു.
 എന്നാൽ അതിനു വഴി കണ്ടെത്തിയതുമില്ല. അവ
 വസാനത്തിൽ സിൻദ്ധാർ ഒരു മാർഗ്ഗം നിർദ്ദേ
 ശിച്ചു. നമുക്കുതീർത്തു കിടക്കുന്ന തടികൾ ശേഖരി
 ച്ച് ഒരു ചെറിയ ചങ്ങാടം കെട്ടി ഉണ്ടാക്കണമെന്നും
 എല്ലാവരും കൂടി ശ്രമിച്ചു രാക്ഷസനെ കൊല്ലണ
 മെന്നുമായിരുന്നു സിൻദ്ധാർന്റെ നിർദ്ദേശം. രാക്ഷ
 സൻ മരിച്ചില്ലെങ്കിൽ അവർക്കു ചങ്ങാടത്തിൽ
 കയറി മരിക്കുവേണ്ടും. മരിച്ചാൽ വേറെ കഷ്ടത

കിട്ടുന്നതുവരെ ആ ലീപിൽതന്നെ കഴിച്ചുകൂടുകയും ചെയ്യാം. ബുദ്ധിപൂർവ്വകമായ ഈ അഭിപ്രായത്തോടു് എല്ലാവരും യോജിച്ചു. അവർ അന്നുതന്നെ വളരെ ശ്രമപ്പെട്ട് ഒരു ചങ്ങാടം കെട്ടിളങ്ങാക്കി. സന്ധ്യയായപ്പോൾ വിശ്രമത്തിനായി പഴയ വീട്ടിൽത്തന്നെ ചെന്നുചേർന്നു. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വലിയ ഒച്ചപ്പാടുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടു് രാക്ഷസൻ അവിടെ എത്തി, പതിവുപോലെ അവരിൽ നിന്നും ഒരാളെ കൊന്നു വേവിച്ചു് തിന്നു് ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു. ഇതുതന്നെ തരമെന്നു കരുതി രണ്ടു തടിക്കണങ്ങൾ എടുത്തു് അവയുടെ അറ്റം തീയിൽവെച്ചു ചൂടിപ്പിച്ചു് അവർ അയാളുടെ കണ്ണിൽ കുത്തിയിറക്കി. രാക്ഷസന്റെ രണ്ടുകണ്ണും പൊട്ടിത്തകന്നു. അപ്പോഴായി എടുദിക്കും പൊട്ടത്തക്കവിധം രാക്ഷസൻ അലറി, അവരെ തപ്പിപ്പിടിക്കുന്നതിന്നു് അയാൾ കഴിവതും ശ്രമിച്ചു. അവർ ഭൂഴിഞ്ഞുമാറി. തപ്പിക്കുവാൻ ഒരുവിധത്തിൽ അയാൾ വാതിൽ കണ്ടുപിടിച്ച് വെളിയിൽക്കുടന്നു. ഇടിവെട്ടും പറ്റും അലറിക്കൊണ്ടു് അയാൾ എങ്ങോട്ടോ പാഞ്ഞു. സിന്ധവാദം കൂട്ടവും ഉടൻതന്നെ തങ്ങളുടെ ചങ്ങാടം കിടന്നിരുന്ന സ്ഥലത്തേക്കു പോയി. രാക്ഷസൻ തിരിച്ചു വന്നില്ലെങ്കിൽ അയാൾ മരിച്ചതായി വിചാരിക്കുമെന്നും അവർക്കു് ആ ലീപിൽ സൈപരമായി

കഴിഞ്ഞുകൂടാമെന്നും മറ്റും അവരുടെ ആശ്രമങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ആ രാക്ഷസൻ അവരുടെ സമീപം എത്തി. കൂടെ അയാളേക്കാൾ ഭയങ്കരനായ രണ്ടുപേരും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ വരവു കണ്ടപ്പോഴേക്കും ഭയവിഹ്വലരായ കച്ചവടക്കാർ ഓടിപ്പാടി ചങ്ങാടത്തിൽക്കയറി സർശകതി കളമുപയോഗിച്ച് തുഴഞ്ഞുതുടങ്ങി. കോപാന്ധരായ രാക്ഷസന്മാർ വലിയവലിയ പാറക്കല്ലുകൾ പെറുക്കി എറിഞ്ഞു. അനവധി ആളുകൾ ഏറുകൊണ്ടു മരിച്ചു. ശേഷിച്ചവർ ഞഞ്ഞുതുഴഞ്ഞു. കാരറിന്റെ സംഭാവനകൊണ്ട് അവർ വേഗം നടുക്കടലിൽ എത്തി. ആഹാരത്തിനു യാതൊന്നും ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ എല്ലാവരും അല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ വാടിത്തളിന്നു. ചങ്ങാടം മുന്നോട്ടു നീങ്ങുമ്പോൾ രാജാക്കന്മാർ മരിച്ചവർക്കൊണ്ടിരുന്നു. മരിച്ചവരെ അപ്പൊഴപ്പോൾ കടലിൽ തള്ളി ശേഷിച്ചവർ മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. അവസാനം കപ്പലിൽ മൂന്നുപേർ മാത്രം ശേഷിച്ചു. സിൻബാദ് രണ്ടു കൂട്ടക്കാരും വിശപ്പും ദാഹവും കൊണ്ട് വളരെ ക്ഷീണിച്ചിരുന്നു. വെങ്കിലും ജീവനിലുള്ള കൊതികൊണ്ട് അവർ സർശകതിയുമെടുത്ത് തുഴഞ്ഞു. കാരറ്റ് അനുകൂലമായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവർക്ക് ഒരു കരയടുക്കവാൻ കഴിഞ്ഞു. ഒരു ചതുപ്പായതായ ജലശീശ്യാനെ വാഴ്

അിക്കൊണ്ട് അവർ കരയ്ക്കി-
 വും അനികുറിയായിരുന്നതിനാൽ
 ഉടൻതന്നെ തിറ്ററിക്കു വല്ലതും ക
 അന്വേഷണം തുടങ്ങി. ഇരൾ
 കറച്ചു കായ്കനികൾ കിട്ടി.

സൂര്യൻ ഭാഗ്യമായിച്ചു. സൈ
 മെൻ വിചാരിച്ചു അവർ കിടന്നു. അ
 പ്ലോറും ഒരു വലിയ കാര്യം വിശ്വസനയുദ്ധം
 കിട തോന്നി. ഉണർന്നോക്കിയപ്പോൾ ഉൾ

ഒരു സ്വപ്നം അവരെ വരിഞ്ഞുകെട്ടിയിരിക്കുന്നതായി
 ള്ളാൻ കണ്ടതു്. ആ സ്വപ്നം തല ഉയർത്തി അവ
 കിൽ ഒരവനെ മുഴുവനോടെ വിഴങ്ങി.

മുല്ലകൾ ഞെരിയുന്ന ശബ്ദം
 കേട്ടു. കുറെ കഴിഞ്ഞു സ്പ്രാ
 യോയി. തങ്ങളുടെ കയ്യകൾ
 അയാളുടെ കൂട്ടുകാരനും കുറിയ
 മിടുന്നതിനും രക്ഷപ്പെടുവാൻ
 അതിൽകൂടുതൽ ആവത്തു നിറ
 തങ്ങളുടെയും അവസാനം പാമ്പിന്റെ
 ചിരിക്കുമെന്ന് അവർ ഭയപ്പെട്ടു. ക്ഷീണം
 ആദ്യം അവരുടെ കണ്ണുകൾ അടഞ്ഞുപെങ്കിലും
 അവരെ ഉറങ്ങുവാൻ സമ്മതിച്ചില്ല.

നേരം ചൊതുരപ്പോൾ രണ്ടാം പാമ്പ് അന്ധ
 യായിപ്പോയി. അവർ പലയിടത്തും നടന്നു നടന്നുവെത്തി
 തു മിച്ചം സന്ധ്യയായപ്പോൾ അവർ ഭയപ്പെടും
 ഒരു വൃക്ഷത്തിലേക്കു നീക്കം ചെയ്ത ശേഷം ഉറ
 ങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞു. ഏതാണ്ട് ഉയരത്തിലുള്ള ശിഖരത്തി
 ലാണ് സിൻബാദി കിടന്നത്. വൃക്ഷത്തിൽ കിട
 കുന്ന തങ്ങളെ ആ പാമ്പ് കണ്ടുപിടിക്കുമെന്ന്
 ന്നാണ് ആ പാമ്പിന്റെ വിചാരമിട്ടത്. നേരം ഇത
 ടിയപ്പോൾ ആ പാമ്പ് അവിടെ എത്തി. തീവ്ര
 തരുന്ന വട്ടക്കണ്ണുകൾ ചുറ്ററി അത് നാലുപാടും
 നോക്കി. ഉടൻതന്നെ വൃക്ഷത്തിലേക്ക് ഇഴഞ്ഞു
 കയറി സിൻബാദിന്റെ കൂട്ടുകാരനെ വായിലാക്കി.
 ആ മനുഷ്യന്റെ ഓർമ്മകൾ ഒടിയുന്നതു കൂട്ട് സിൻ

ബാദ് കിടകിട വിറച്ചു.
വൃക്ഷത്തിൽ നിന്നും പാ
ഇഴഞ്ഞു പോയി.

നേരം വെളുത്തുതുടങ്ങിയപ്പോൾ ഒരു ജീവരക്ത
വരണവണ്ണം സിൻബാദ് നിലത്തിറങ്ങി. അയാൾ
കുടൽക്കരയിൽച്ചെന്നുനിന്ന് വല്ല കപ്പലും ആ വഴി
പോകുന്നുണ്ടോ എന്നു നോക്കി. ഫലം നിരാശയാ
യിരുന്നു. അന്നത്തെ രാത്രി തന്റെയും കഥ ഒട്ടേറെ
മെന്ന് അയാൾ ഭയപ്പെട്ടു. വിഷാദമഗ്നനായി അ
യാൾ ആ കുടൽക്കരയിൽ കൂടി നടക്കുമ്പോൾ അവി
ഭവിയായി കറച്ചു തടിക്കഷണങ്ങൾ കിടക്കുന്നതു കാണു.
പാമ്പിന്റെ വായിൽനിന്നും രക്തനേടുന്നതിനുള്ള
ഉപായം അയാളുടെ ബുദ്ധിയിൽ ചൊരിച്ചു. അഞ്ചു
തടിക്കഷണങ്ങളും എടുത്തുകൊണ്ട് അയാൾ നടന്നു.
സന്ധ്യയായപ്പോൾ സിൻബാദ് ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു.
ആ തടിക്കഷണങ്ങൾ ചെറുക്കി മുകളിലും ഇരുപാ
ർപ്പങ്ങളിലും അടക്കിവെച്ചു. പതിവുപോലെ അന്നും
ആ പാമ്പു വന്നു. അത് വട്ടക്കണ്ണുകൾ ചുഴറ്റി
നോക്കിത്തുടങ്ങി. സിൻബാദ് കിടക്കുന്നത് അതി
ന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ടു. ഉടൻതന്നെ അത് ചീറ്റി
ക്കൊണ്ട് പാഞ്ഞുതു. എന്നാൽ തടിക്കഷണ
ങ്ങൾ അടക്കിവെച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് പാമ്പിന് സിൻ
ബാദിനെ തൊടാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അത് നാലുപാടും

നരാശ്വവും അതിന്റെ
 സിന്ധാഭിനെ തട്ടി എടു
 ശ്ചമിച്ചു. പരിശ്രമങ്ങളെല്ലാം
 ചെയ്തി. എങ്കിലും മടുത്തു മാറിയില്ല. തളന്ന്
 ക്ഷിണിക്കുമ്പോൾ എക്കോട്ടോ ഇഴഞ്ഞുപോകും.
 കുറച്ചു കഴിയുമ്പോൾ വീണ്ടും വന്ന് ശ്രമം തുടരും.
 പിന്നെയും പോകും. വീണ്ടും വരും. ഇങ്ങനെ നേരം
 വെളുക്കുന്നതുവരെ അത് കഴിവില്ലെന്നതും അതിൽ
 കൂടുതലായും പരിശ്രമിച്ചു. നേരം വെളുത്തപ്പോൾ
 ഒന്നാശനായി അതിന്റെ പാട്ടിന് ഇഴഞ്ഞുപോക
 കയും ചെയ്തു.

പാമ്പ് പോയിക്കഴിഞ്ഞെന്നു കണ്ടപ്പോൾ
 രാക്ഷസങ്ങൾ തട്ടിപ്പോറി സിന്ധാഭി എഴുന്നേ
 ട്ത് തലേവത്തെ സ്തുതിച്ചു. ആശയുടെ നേരിയ കിര
 ണങ്ങളെങ്കിലും കണ്ടെത്തണമേ എന്ന് പ്രാർത്ഥിച്ചും
 കൊണ്ട് കടൽക്കരയിൽ എത്തി. ഒരു കപ്പൽ
 അതിലെ വരുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ ഭയം വന്നതുമോ
 ഈ അയാൾ തുച്ഛിച്ചു. ഉടൻതന്നെ ഒരു വൃക്ഷ
 ത്തിൽക്കയറി കുറെ കമ്പുകൾ ഒടിച്ച് കപ്പൽക്കാരെ
 മാടി വിളിച്ചു. കപ്പൽ കരയിൽ അടുത്തു. അയാൾ
 കപ്പിത്താനെ സ്ഥിപിച്ച് അയാളുടെ ഭയനിയ
 സ്ഥിതി പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചു. അന്നകമ്പാർദ്ദനായ
 കപ്പിത്താൻ സിന്ധാഭിന് വമ്പു ജേതൃ ഭക്ഷണപ

ഭാര്യമാളും നൽകി. സിൻബാളിന്റെ ശ്വാസം നേരെ വീണു.

കപ്പൽ നീങ്ങി. കറുപ്പുനാൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മനോരമോടെനമായ ഒരു നാട്ടിൽ കപ്പൽ അടുത്തു. കപ്പലിലുണ്ടായിരുന്ന കച്ചവടക്കാരെ ക്രയവിക്രയങ്ങൾ നടത്തുന്നതിന് അവരുടെ കച്ചവട സാധനങ്ങളുമായി കയ്യേറ്റിങ്ങി. എല്ലാവരും ഇറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കപ്പിത്താനും സിൻബാളും കപ്പലിൽ ശേഷിച്ചു. കപ്പിത്താൻ സിൻബാളിനെ വിളിച്ചു "സ്നേഹമുണ്ടുമായി തോളിൽ തട്ടിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു:—

"സ്നേഹിതാ! നിങ്ങളുടെ ദയനീയവസ്ഥയിൽ എനിക്കു വലിയ സഹതാപം ഉണ്ട്. നിങ്ങൾക്ക് കഴിയുന്ന ഉപകാരം ചെയ്തതങ്ങമെന്നാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം ഈ കപ്പലിൽ, മരിച്ചുപോയ ഒരാളിന്റെ വക കറച്ച സാധനങ്ങൾ ഇരിപ്പുണ്ട്. നിങ്ങൾ അതെടുത്ത് ഈ സ്ഥലത്തു് കച്ചവടം നടത്തണം. അതിന്റെ ഓരോരി നിങ്ങൾക്കു ഞാൻ തരാം. ബാക്കി അതിന്റെ ഉടമസ്ഥന്റെ ബന്ധു മിത്രാദികൾക്ക് കൊടുക്കുവാനാണ് ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്."

നിങ്ങളുടെ ഏതു് ആഗ്രഹവും ശിരസു വഹിക്കുന്നതിന് ഞാൻ എപ്പോഴും തയ്യാറാണ്. നിങ്ങൾ

ശിക്ഷ എണ്ണിപ്പത്തോന്നിയ കൃപയ്ക്കു് ജഗദീശ്വരൻ നിങ്ങളെ സഹായിക്കും" സിൻബാബ് പറഞ്ഞു.

ഉടൻതന്നെ ആ സാധനങ്ങൾ കയ്യേറ്റുകൊടുക്കുന്നതിന്നു് ചപ്പലിലെ ചുമട്ടുകാരോടു് കപ്പിത്താൻ ആജ്ഞാപിച്ചു.

"സാധനങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണു്! അവയെ പോലാണു് ഞാൻ എഴുതേണ്ടതു്!" എന്നു ചപ്പലിലെ ഗുമസ്തൻ ഒരു സംശയം ചോദിച്ചു.

"നമ്മുടെകൂടെ ചപ്പലിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന സിൻബാബിന്റെ വകയാണവ. അയാളുടെ പേരുതന്നെ എഴുതിയത്രെ. അയാൾ അന്നു് ഒരു ലീഡിൽ ഗുരങ്ങിയതിരുപ്പിണ തിരിച്ചു വന്നിട്ടില്ലല്ലോ," കപ്പിത്താൻ പ്രതിവചിച്ചു.

കപ്പിത്താനും ഗുമസ്തനുമായുള്ള സംഭാഷണത്തിൽനിന്നും ആ സാധനങ്ങൾ തന്റെതാണെന്നു് സിൻബാബ്നു മറുസ്സിലായി. താൻതന്നെയാണു് സിൻബാബ് എന്നു് കപ്പിത്താനെ അറിയിച്ചാൽ ആ സാധനങ്ങൾ തനിക്കു കിട്ടിയേക്കുമെന്നു് അയാൾ വിചാരിച്ചു. അതനുസരിച്ചു് അയാൾ കപ്പിത്താനെ സമീപിച്ചു് അയാളുടെ യഥാർത്ഥ നിലവകുപ്പാക്കി. എന്നാൽ കപ്പിത്താൻ അയാളെ വിശ്വസിക്കുന്നതിന്നു് വിസമ്മതിച്ചു. വജ്രവ്യാപാരി

കുളാഴി ചോരിച്ചാൽ തന്റെ വാസ്തവസ്ഥിതി അർപ്പൻ പറയുന്ന സിൻബാൾ അറിയിച്ചു. താൻ ആ ലീപിയിൽനിന്നും രക്ഷപെട്ടത് ഒരു താഴ്വരയിലേയ്ക്കുണ്ടെന്നും അവിടെനിന്നും വജ്ജ്വലാപാരികളുടെ സഹായത്തോടുകൂടിയാണ് രക്ഷപെട്ടതെന്നും തന്റെ സർവ്വജ്ഞാനങ്ങളും അന്നതന്നെ അവരെ ധരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അയാൾ വ്യക്തമാക്കി. കപ്പിത്താൻ ഒരു വജ്ജ്വലാപാരിയെ വിളിച്ചു വിവരം ചോദിച്ചു. അയാൾ സിൻബാൾനെ അറിയുമെന്നും, സിൻബാൾ ഈ വിവരങ്ങളെല്ലാം നേരത്തേതന്നെ പഠിത്തിട്ടുണ്ടെന്നും, വിവരങ്ങൾ അനേകം വജ്ജ്വലാപാരികൾ സിൻബാൾ തന്നിട്ടുണ്ടെന്നും, അയ്യോക്കളുടെ ബന്ധാവരെ ചോയിട്ടുണ്ടെന്നും, ആ വ്യാപാരി പ്രസ്താവിച്ചു.

ഇതുകൂടി കേട്ടപ്പോൾ സിൻബാൾ പറയുന്നതു് പരമാർത്ഥം തന്നെ എന്ന് എല്ലാവരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. എന്നാൽ കപ്പിത്താൻ സംശയം തിന്നില്ല. അയാൾ സിൻബാൾനെ അടുക്കൽ വിളിച്ചു് അയാളുടെ സാധനങ്ങളുടെ അടയാളങ്ങൾ ചോദിച്ചു. സിൻബാൾ അതെല്ലാം ശരിയ്ക്കു ചർച്ചയ്ക്കുകയും ബന്ധുവിൽനിന്നും തിരിച്ചുപോൾ മുതൽ കപ്പിത്താനമാരായ സഭാജ്ഞങ്ങൾ കാർമ്മാളെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

കുപ്പിത്താൻ സന്തോഷംകൊണ്ട് തൃപ്തിപ്പെട്ടു. അയാൾ സിൻബാളിനെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു ഗാഢമായി അല്ലെപ്പിച്ചു.

സിൻബാൾ കരയ്ക്കിറക്കിയ സാധനങ്ങൾ വിറ്റു അവയ്ക്കെന്തിന് അനേകം വിശിഷ്ട സാധനങ്ങൾ വാങ്ങി കപ്പലിൽക്കയറ്റി.

അന്നുതന്നെ അവർ ബസ്രയിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു. ബസ്രയിൽനിന്നു സിൻബാൾ നേരെ ബാഗ് ഓടിലെത്തി. ഈ യാത്രയിൽ ധാരാളം ലാഭം കിട്ടിയിരുന്നതുകൊണ്ട് വളരെ ദ്രവ്യം പാവങ്ങൾക്കു ഓനമെടുത്തു. കൂട്ടുകാരെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി വിഭവനമുൾക്കയ ഒരു സദ്യയും നടത്തി.

4. കടൽ മനുഷ്യൻ

കുറച്ചുനാൾ വീട്ടിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിയപ്പോൾ സിൻബാദിനു ചങ്ങത്തപ്പോലെ മഷിവ തോന്നിത്തുടങ്ങി. സഞ്ചാരത്തിനുള്ള കപ്പലും നിമിഷംപ്രതി വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് കറേ പുതിയ സാധനങ്ങളും സംഭരിച്ച് അയാൾ ബന്ധുവായി എത്തി. ബന്ധുവായിൽ ചെന്നപ്പോൾ പുതുതായി പണിതറക്കിയ ഒരു കപ്പൽ കിടക്കുന്നതു കണ്ടു. അത് സിൻബാദിനെ വല്ലാതെ ആകർഷിച്ചു. വലിയ ഒരു തുക കെടുത്തു് അയാൾ അതു വിലയ്ക്കുവാങ്ങി. കപ്പൽ നിറയെ സാധനങ്ങൾ സംഭരിച്ച് യാത്രയ്ക്ക് അതിവിദഗ്ദ്ധനായ ഒരു കപ്പിത്താനെയും ഏർപ്പെടു ചെയ്തു. സിൻബാദ് കപ്പൽ യാത്രയ്ക്ക് ഭരണനെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ധാരാളം കച്ചവടക്കാർ അവരുടെ കച്ചവടസാധനങ്ങളുമായി ആ കപ്പലിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചു. അതിൽനിന്നും നല്ല ഒരു തുക സിൻബാദിനു കിട്ടി.

കപ്പൽ തുറമുഖംവിട്ടു നീങ്ങി. വഴിക്കു പലയിടത്തും അടുത്തു കച്ചവടം നടത്തി. ഒരു ദിവസം കരപ്പുറംവരുന്ന ഒരു പീപ്പിൻ കപ്പൽ അടു

ഇതു ചില അന്യായശ്ച സംഗതികൾ ഏഴുതിങ്ങി
 ക്കാണുമായിരുന്നുവെന്നു സിൻബാദ് കപ്പലിൽ
 നിന്നും ഉറങ്ങിയില്ല. മറ്റു കപ്പലുകൾ കരസ്ഥി
 ക്കിയപ്പോൾ വെള്ളത്തു മിന്നുമായി ഒരു സാധനം
 മണലിൽ ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടു. മണ്ണു കയറി മുട്ടിയ
 പല്ലു മണു മാടിയതിന്റെയും താഴികക്കുടമായിരിക്കും
 അന്ത്യം അവർ ഉറച്ചിട്ടു. അതെന്തെന്നറിവാൻ
 ഒരു കരയുകക്കൊണ്ടു അടുത്തു കിടന്ന തടികൾ എ
 ടത്തു് അതു് അടിച്ചു ചെറുതാക്കിത്തുടങ്ങി. വളരെ
 ദൂരം വളരെ ചെലം പ്രയോജിച്ചു് അടിച്ചതിന്റെ
 ഫലമായി അതു പൊട്ടി; ഒരുതരം ദ്രാവകം വന്നൊ
 ലിച്ചു. അതിനുള്ളിൽ, വികിരനായ ഒരു പക്ഷിപ്പി
 ഞെരുങ്ങുമായിരുന്നു അതിന്റെ ഇറച്ചി പാകം ചെയ
 യ്ക്കു തിന്നാൻ കൊള്ളാമെന്നും പറഞ്ഞു് അവർ അ
 തിന്റെ ഏതു് ഞെരിച്ചു. സിൻബാദ് കൂട്ടത്തിൽ
 ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു് അയാളെ ഈ വിവരങ്ങൾ
 ധരിപ്പിക്കുന്നതിന്നു് ഒരാൾ കപ്പലിലേക്കു് ഓടി.
 ഈ വിവരങ്ങൾ കേട്ട ഉടനെ അന്യച്ചത്തിൽ സിൻ
 ബാദ് വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

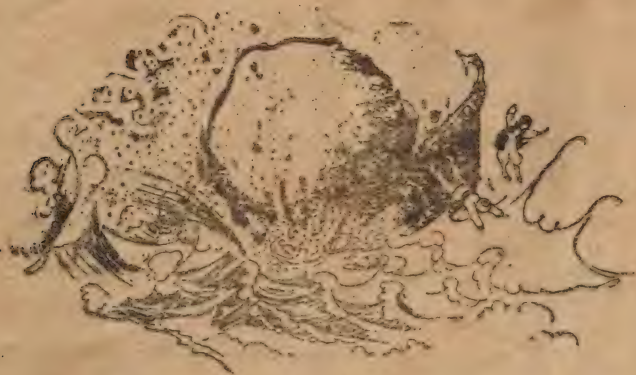
“കൂടാതെ ഓടിപ്പോയി. നിന്നും ചെയ്യുന്ന
 തു് എന്താണെന്നു് നിങ്ങൾ അറിവുണ്ടില്ല. അതു്
 റക്കു് എന്ന പക്ഷിയുടെ മുട്ടയാണു്. ആ പക്ഷി
 ഇതു കണ്ടുപോയാൽ നമ്മെ എല്ലാം കൊന്നൊടുക്കും;

ഈ കപ്പൽ തകർത്തു തരിപ്പണമാക്കും വേഗം ഓടിപ്പോരിക." പക്ഷേ ആ കച്ചവടക്കാർ ഇതൊന്നും ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. അന്ത്യസാഹസത്തോടുകൂടി അവർ അടിമുങ്ങി.

അല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ ആകാശം കറുത്തിയെണ്ണ. അകാലികമായ ആ അന്ധകാരപ്പാർപ്പിന്റെ കാരണമറിയാതെ അവർ അമ്പരന്നു. മുകളിൽ നോക്കിയപ്പോൾ കണ്ടത് ധവനാകാശമായ പക്ഷിയെ ആണ്. തന്റെ 'മുട്ട പൊട്ടി'ത്തകർന്നുവെന്നു കണ്ടപ്പോൾ കഠിനമായ ഭവിയും കൊപവും സഹിക്കാതെ ഇടിമെട്ടുവണ്ണം അതലറി, കച്ചവടക്കാർ പേടിച്ച് വിറച്ചു. ഉടൻതന്നെ അതൊരു പക്ഷിയും അതിന്റെ സഹായത്തിനെത്തിക്കഴിഞ്ഞു. കച്ചവടക്കാരോട് കപ്പലിൽ കയറുന്നതിന് സിൻവാർ അപേക്ഷിച്ചു. അവർ ഓടിച്ചു കപ്പലിൽക്കയറി. കപ്പിത്താൻ കപ്പൽ നീക്കി.

ആ പക്ഷികൾ വലിയ രണ്ടു കല്ലുകൾ അമ്മിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് അവരുടെ തലയ്ക്കു മുകളിൽ എത്തി. ആദ്യമായി ആൺപക്ഷി കപ്പലിന്റെ മുകൾത്തട്ട് ലാക്കോക്കി കല്ലെറിഞ്ഞു. എന്നാൽ വിരഗ്ദ്ധനായ കപ്പിത്താൻ കപ്പൽ വെട്ടിത്തരിച്ചതുകൊണ്ട് കല്ലു ചെമ്മുത്തിലാണു വീണത്. ആ പക്ഷികളും ചെന്നു വീണപ്പോൾ ഉണ്ടായ ഓളം കപ്പ

ലിനെ കലക്കി ഇളക്കി. ഉടൻതന്നെ ചെൺപക്കി
ലക്കും തെല്ലും തെററാകത കപ്പലിന്റെ മുകളിൽ
തന്നെ കല്ലെറിഞ്ഞു. കപ്പൽ ചൊട്ടിത്തകൻ.

കപ്പലിലുണ്ടായിരുന്ന ആളുകളും സാധനങ്ങളും ചി
ന്നിച്ചിതറി കടലിൽ വിങ്ങ. സിൻബാളിന് "ആ
തടിക്കുഷണം കിട്ടി. അയാൾ അതിൽ പിടിച്ചു
കിടന്നു. കാരാടിച്ചു" അയാളെ മറ്റൊരു ലിപിൽ
എത്തിച്ചു. ഫോത്തിനു കെൽപ്പുണ്ടാകുന്നതുവരെ
അയാൾ നിശ്ചയിവൻ" ആ കടൽക്കരയിൽത്തന്നെ
കിടന്നു. ക്ഷീണം നിശ്ചയിച്ചാൽ എഴുന്നേറ്റ് ആ
ലിപിൽ ആഫോത്തിനു വക അന്വേഷിച്ചുനടന്നു.
ഫലഭൂയിഷ്ടമായ ആ ലിപ്" ഒരു സ്വർഗ്ഗവാസിതന്നെ
തന്നെ" അയാൾക്കു തോന്നി. കായ്കനികൾ വരവി

ച്ചു നില്ക്കുന്ന മഹീമയങ്ങളും, ക്രൂരകൃഷ്ണി ഇളകി
പ്രായുന്ന പുഞ്ചോലകളും, മധുവും മണവും തിങ്ങുന്ന
മലർതതികളും കളശ്ശിതം പൊഴിക്കുന്ന കിളികുല
ങ്ങളും, ആ ഭവീചിന്റെ മനോഹാരിതത്തോടു മാറ
കൂടി.

സിൻബാദ് വയറു നിറവോളം ഭക്ഷിച്ചു. ഉ
ന്മേഷത്തോടുകൂടി അയാൾ ആ ഭവീചിൽ ചുറ്റി
സഞ്ചരിച്ചു. ഒരൊറ്റ മനുഷ്യനെപ്പോലും അയാൾക്കു
കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. സന്ധ്യയായപ്പോൾ അ
യാൾ ഒരു വെളുത്തത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ കിടന്നു
റങ്ങി. സുഖദസുന്ദരമായ നിദ്ര അയാളെ പുൽകി.

നേരം വെളുത്തപ്പോൾ ഏഴുനേരം നടപ്പുള്ള
ടങ്ങി! നടന്നുനടന്ന് ഒരു കിണറ്റിന്റെ കരയിൽ
എത്തി. ഒരു പട്ടവൃദ്ധൻ അവിടെ കൂനിപ്പിടത്തിയി
രിക്കുന്നത് കണ്ടു. സിൻബാദ് നടന്ന് അയാളുടെ
സമീപം എത്തി. കട്ടിറുക്കി ഇലകൾ കൂട്ടിച്ചേർത്താ
ണ് അയാൾ നഗ്നനായി മറച്ചിരുന്നത്.

“അപ്പപ്പൻ എന്തിനിവിടെ ഇരിക്കുന്നു?”
സിൻബാദ് ചോദിച്ചു. അയാൾ ഒന്നും സംസാരി
ച്ചില്ല. കൈകൾകൊണ്ട് ആശ്വാസം കാണിച്ചു തുടങ്ങി.
അയാളെ തോളിൽ ഏടുത്ത് അകക്കുറിയിട്ടതുകൊ
ണ്ടിരുന്നതുവാനാണ് അയാൾ ആശ്വാസപ്പെട്ടത്. ആ

വൃദ്ധന്റെ ഭയനീരമായ ഇരിപ്പും നോട്ടവും കണ്ട് സിൻബാളിന്റെ ഹൃദയം അലിഞ്ഞു. ഒട്ടും മടികൂടാതെ ആ വൃദ്ധനെ ഏതതു് തോളിൽ കയറ്റി. കഴുത്തിന്റെ ഇരുഭാഗത്തുമായി കാലുകൾ ഇട്ടുകൊണ്ട് അയാൾ ധരിപ്പുമാറിച്ചു. സിൻബാൾ സാവധാനം മുന്നോട്ടുനീങ്ങി. വൃദ്ധൻ നിർദ്ദേശിച്ച സ്ഥലത്തെത്തി വൃദ്ധനോടു് ഇറങ്ങാൻ പറഞ്ഞു. എന്നാൽ അയാൾ അതിനു വിസമ്മതിച്ചു. സിൻബാൾ വൃദ്ധനെ കലക്കി താഴെ ഇടാൻ ശ്രമിച്ചു. ഉടൻ ആ വൃദ്ധൻ കാലുകൾ ഇറക്കിപ്പിടിച്ചു. അപ്പോഴേക്കും സിൻബാളിനു ശ്വാസം വിടാൻകൂടി പ്രയാസമായിത്തീർന്നു.

പുറത്തിരുന്നുകൊണ്ട് അയാൾ ആംഗ്യം കാട്ടാൻ തുടങ്ങി. അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും പോകാൻ ഗതാന്തരമില്ലാതെ സിൻബാൾ അതനുസരിച്ചു പ്രവ

ത്തിച്ചുപോന്നു. അയാളുടെ ആജ്ഞകൾ അനുസരിക്കുന്നതിന് വിമുഖത കാണിച്ചാൽ ഉടൻതന്നെ അതികഠിനമായി അടിക്കാനും തൊഴിക്കാനും അയാൾ മടിച്ചിരുന്നില്ല. ഒരു വണ്ടിക്കാളയെപ്പോലെ സിൻബാദ് വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ അനുഭവിച്ചു.

ഇങ്ങനെ ദുഃഖപൂർണ്ണങ്ങളായ ദിവസങ്ങൾക്കാരോന്നു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു ദിവസം മുന്തിരിക്കലകൾ വിളഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ഒരു തോട്ടത്തിൽ സിൻബാദ് ഏത്തി. അടുത്തുതന്നെ ചൊരക്കായ്കളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ചൊരക്കായ് ചവിട്ടെടുത്തു അതുകൊണ്ട് ഒരു കടക്ക ഉണ്ടാക്കി, മുന്തിരിപ്പഴങ്ങൾ പഠിച്ചു പഠിഞ്ഞ് നീരെടുത്ത് ചൊരക്കടക്കയിലാക്കി വെയിലത്തു വച്ചു. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞ് സിൻബാദ് അതെടുത്തു കഴിച്ചു. വീഞ്ഞിന്റെ ലഹരിയിൽ കഴുപ്പാടുകളും വേദനകളും കുറച്ചൊക്കെ അയാൾ മറന്നു.

ദിവസവും സിൻബാദ് ഇങ്ങനെ വീഞ്ഞുണ്ടാക്കി കുടിച്ചുപോകുകയും, സാരത്താഴ്ചയികൂത്താൽ ചിലപ്പോഴൊക്കെ അയാൾ തുച്ഛിച്ചാലിക്കളിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതെല്ലാം കണ്ടപ്പോൾ ആ പാമ്പിനും അല്പം കടിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്ന് വുമനും അഗ്രഹം വന്നു. സിൻബാദ് ഒരു ദിവസം കുടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ആ വുമൻ അയാളുടെ അഗ്രഹം വ്യക്ത

ടിപ്പിച്ചു. സിൻബാദ് ഒരു പാത്രം നിറയെ വീഞ്ഞു വൃദ്ധൻ കൊടുത്തു. അയാൾ അതു കുടിച്ചു. അതിന്റെ ലഹരിയിൽ മതിമയങ്ങി വൃദ്ധൻ എടുത്തുടങ്ങി. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അയാളുടെ ശക്തി ക്ഷയിച്ചു, കാലുകൾ അയഞ്ഞു. ഇതുതന്നെ തരമെന്നു കരുതി സിൻബാദ് അയാളെ തള്ളി താഴത്തിട്ടു. ആ വൃദ്ധൻ അസ്തപൂജനമായി ആ കിടപ്പിൽത്തന്നെ കിടന്നു. അയാളെ ജീവനോടെ വെച്ചിരുന്നാൽ ഇനിയും ആപത്തുകളുണ്ടായേയ്ക്കുമെന്നു വിചാരിച്ച് സിൻബാദ് അടുത്തുകിടന്നിരുന്ന കരിങ്കൽക്കുപ്പണ

ക്കുറം എടുത്ത് വൃദ്ധന്റെ നഖ തപ്പിക്കി. ആ വൃദ്ധന്റെ കഥ അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞു.

സിൻബാദ് നദിയിലിറങ്ങിക്കളിച്ച് കടൽക്കരയിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു.

ഒരു കപ്പൽ ഉടൻതന്നെ കരയിൽ അടുത്തു. ആളുകൾ എല്ലാം കരയ്ക്കിറങ്ങി. സിൻബാദിനെ കണ്ടപ്പോൾ എല്ലാവരും അയാൾ നിന്നിരുന്ന സ്ഥലത്തേയ്ക്ക് ഓടിഅടുത്തു. സിൻബാദ് അയാളുടെ കഥ വിസ്മരിച്ചു. അവർ അത്ഭുതാധീനരായി തമ്മിൽ അമ്മിൽ നോക്കി. സിൻബാദിന്റെ തോളിൽ സഞ്ചരിച്ച ആ വൃദ്ധൻ കടൽ മനുഷ്യനാണെന്നും അയാളിൽനിന്നും ഇതുവരെ ആരും രക്ഷപെട്ടിട്ടില്ലെന്നും അവർ സിൻബാദിനെ അറിയിച്ചു.

ആ കപ്പൽക്കാർ സിൻബാദിനു വസ്ത്രവും ഭക്ഷണവും കൊടുത്തു. ആഹാരം കഴിഞ്ഞു സിൻ

ബാദ് അവരുടെ കൂടെ ആ കപ്പലിറക്കാനു. ഭ്രമം മാലം ആ കപ്പൽ ബന്ധുചിഹ്നം എത്തി.

5. ആനനായട്ട്

ബസ്രായിൽ നിന്നും വളരെ വേഗത്തിൽ സിൻബാദ് ബാഗ്ദാദിൽ എത്തി. വളരെ നാളത്തെ വിദേശവാസത്തിനുശേഷം വീട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായ ആഹ്ലാദം അപരിമേയമായിരുന്നു. ബന്ധുവിത്രാദികളെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി വിഭവനമൃദ്ധമായ ഒരു സദ്യ കൊടുക്കുകയും നന്നേ സംഭവങ്ങൾ വിവരിച്ചു കേൾപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അവർക്കുണ്ടായ അതുളുതത്തിനും ആനന്ദത്തിനും അതിരില്ലായിരുന്നു. സിൻബാദിന്റെ അവസരോചിതമായ ധീരപ്രവൃത്തികളേയും ഇതശ്ചര്യമായിത്തെയും ചന്ദ്രിയമുള്ള സാക്ഷാത്ക്കാരങ്ങളേ നാട്ടിന്റെ നാനാഭാഗത്തും കേൾക്കാനുണ്ടായിരുന്നുള്ളത്. മേലാൽ യാതൊരു സാഹസത്തിലും ചെന്നു ചെലയിടുന്നതല്ലെന്നു നിശ്ചയിച്ചുവെച്ചുകൊണ്ട് സിൻബാദ് സ്വഗൃഹത്തിൽ കുഴിച്ചുകൂടി.

ഇങ്ങനെയിരിക്കെ, ആ നാട്ടിലെ രാജാവ് സിൻബാദിന്റെ പരാക്രമവൃത്താന്തങ്ങൾ കേട്ടറിവാൻിയായി. അനുയോജ്യനായ ഒരു നരേന്ദ്രവർമ്മനെ ഇൻഡ്യയിലേക്ക് അയയ്ക്കുന്നതിൽ അവ

സഭയും പാത്ര് അദ്ദേഹം ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. ഉടൻതന്നെ അദ്ദേഹം സിൻബാദിനെ കൊട്ടാരത്തിൽ വരുത്തി തന്റെ അഭിമതം അറിയിച്ചു.

“പ്രഭോ! ഞാൻ ഇതിനകം അനേകം യാത്രകൾ ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു. ഓരോ യാത്രയിലും എനിക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ ഇത്രയെന്നു പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ പ്രയാസം! പോരെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ എനിക്കു് ആരോഗ്യം തീരെ ഇല്ലാതായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഇനിയും ലീപ്മായ ഒരു യാത്രചെയ്യാൽ ഈ യുദ്ധവൻ തിരിച്ചെത്തുമോ എന്നു കണ്ടുതന്നെ അറിയണം. അതുകൊണ്ട് അവിടുന്ന് ദയവുചെയ്തു എന്നു ഇക്കാര്യത്തിൽ നിർബന്ധിക്കരുത് ” എന്നു് സിൻബാദ് രാഴ്മയായി അപേക്ഷിച്ചു.

എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടൊന്നും രാജാവിന്റെ നിശ്ചയത്തിന് യാതൊരു ഇളക്കവുമുണ്ടായില്ല. അദ്ദേഹം സിൻബാദിനെ കുറച്ചുകൂടി അരികിലേക്കു മാറ്റിനിർത്തി തോളിൽത്തട്ടിക്കൊണ്ട് സ്നേഹഭാവത്തിൽ വിളം പഠഞ്ഞു.

“സിൻബാദ്! ഈ ഒരു കാര്യത്തിന് ഞാൻ മററായൊണ് വിനിയോഗിക്കേണ്ടതു്? കഥകളെല്ലാം ഞാൻ കേട്ടുകഴിഞ്ഞു. അത്തരം അപകടങ്ങളിൽനിന്നും ഒരു സാധാരണക്കാരന് രക്ഷപെടാൻ

സാക്ഷ്യമല്ല. നീ നിശ്ചയമായും ഒരു അമാനുഷൻ തന്നെ. ഇക്കാര്യവും നിനക്കു നിഷ്പ്രയാസം സാധിക്കാൻ കഴിയും. ഗ്രഹപ്പിഴകൾ ഇനിയുമുണ്ടാകുമെന്നു ഭയപ്പെടേണ്ടോ."

രാജാവിന്റെ അനന്തയവാക്കുകൾ കണക്കിനു ഫലിച്ചു. സിൻബാദ് ഇന്ത്യയിലേക്കു പുറപ്പെടാൻ തന്നെ നിശ്ചയിച്ചു.

രാജാവിന്റെ കല്പന ശിസോവഹിച്ചു സിൻബാദ് കപ്പൽ കയറി. ഇൻഡ്യയിലേക്കുള്ള നിരവധി യാത്രക്കാർ ആ കപ്പലിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അനേകദിവസത്തെ യാത്രയ്ക്കുശേഷം അവർ ഇന്ത്യയിൽ എത്തി. സിൻബാദിന് ഹാർദ്ദമായ സ്വീകരണം തന്നെ ലഭിച്ചു. ഏതാനും മാസങ്ങൾ ഇന്ത്യയിൽ താമസിച്ചതിനുശേഷം അവർ നാട്ടിലേക്കു മടങ്ങി.

പല ലീപുകളിലും അടുത്തടുത്ത് അവർ മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. ഏകദേശം പകുതിവഴിയായപ്പോൾ ചെറിയചെറിയ വള്ളങ്ങളിൽ അയ്യധധാരികളായ ഒരു സംഘം കവർച്ചക്കാർ അവരെ വളഞ്ഞു. സിൻബാദിന്റെ കൂട്ടത്തിൽ പലരേയും അവർ നിർദ്ദയം വധിച്ചു. ശേഷിച്ചവരെ ബന്ധനസ്ഥരാക്കി

അവർ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി വലിയവലിയ പണക്കൊക്കെ വിറ്റു.

സിൻബാദിനെ വിലയ്ക്കുവാങ്ങിയത് ഏതൊരു നിയമിയായ ഒരു ധനികനായിരുന്നു. അയാൾ സിൻബാദിനെ ഒരു സ്നേഹിതനെപ്പോലെതന്നെ കരുതിപ്പോന്നു. ഒരു ദിവസം സിൻബാദിനെ അരികിൽ വിളിച്ച് അയാൾ ചോദിച്ചു.

“സിൻബാദ്! നിനക്കു നായാട്ടു വശമുണ്ടോ?”

“കൊള്ളാം! അതിനെന്തു സംശയം! അമ്പും വില്ലും ഇല്ലാത്ത കുറുമ്മ ഉള്ളു. എത്ര ഭൂതങ്ങളെ വേണമെങ്കിലും നിമിഷത്തിൽ കൊന്നൊടുക്കാം.” എന്നു സിൻബാദ് പറഞ്ഞു.

“എന്നാൽ നമുക്ക് ആനനായാട്ടിനു തന്നെ പൊയ്ക്കുളയാം” എന്നു പറഞ്ഞു സിൻബാദിനേയും കൂട്ടിക്കൊണ്ട് അയാൾ വനത്തിലേക്ക് തിരിച്ചു. രാത്രിയുടെ അന്ത്യയാമത്തിലാണ് അവർ വൃക്ഷനിബിഡമായ വനാന്തരത്തിൽ എത്തിയത്. അവിടെ എത്തിയ ഉടനെ അത്യുന്നതമായ ഒരു വൃക്ഷം മുണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ പറഞ്ഞു:—

“സിൻബാദ്! അതാ അ കാണുന്ന വൃക്ഷത്തിൽ നി കയറി ഇരുന്നുകൊള്ളണം. അമ്പും വില്ലും

കൈയിൽ എടുത്തുകൊള്ള. പകൽ സമയം ഇവിടെ
ആനകൾ വരും. ഉടനെ നീ അപ്പോഴായി അവയെ
വീഴ്ത്തിക്കൊള്ളണം. ആന ചത്താലുടൻ എന്നെ
വിവരം അറിയിക്കുകയും വേണം." സിൻബാദ്
വൃക്ഷത്തിൽക്കയറി ഇരിപ്പുറപ്പിച്ചു. പ്രഭു വീട്ടി
ലേക്കും മടങ്ങി.

അവിടെ തനിച്ചിരിക്കുന്നതിന് സിൻബാദിന്
അതിയായ ഭയമുണ്ടായിരുന്നു. ശിഖരങ്ങളുടെ ഇട
യിൽ ഒളിച്ചിരുന്ന് അയാൾ ജൈവിധത്തിൽ നേരം
വെളുപ്പിച്ചു. പ്രഭാതമായതോടുകൂടി ആനകൾ ആ
വഴി വന്നു തുടങ്ങി. സിൻബാദ് വളരെ സൂക്ഷ്മമായി
രോന്നയെ ലക്ഷ്യമാക്കി അമ്പുറത്തോട്ടു. ലക്ഷ്യം
തെറ്റും തെറ്റാറിയില്ല. ആന ചത്തുമറിഞ്ഞു. കൂട്ടാ
നകൾ ഭയവിഹ്വലരായി ഓടി മറഞ്ഞു.

സിൻബാദ് വൃക്ഷത്തിൽനിന്നും ചാടിഇറങ്ങി
യജമാനന്റെ വീട്ടിലേക്കി വിവരം ധരിപ്പിച്ചു.
പ്രഭു ഒട്ടും അമാന്തിക്കാതെ സിൻബാദിന്റെ കൂടെ
വന്നതിലേക്കി. ചത്തു മലർന്നിരിക്കുന്ന ആനയെ
കണ്ടു് അയാൾ സന്തോഷംകൊണ്ടു് തുളച്ചൊടി.
വളരെയധികം ആളുകളെ വിളിച്ചുകൂട്ടി, അയാൾ
ആനയുടെ മൃതദേഹം വീട്ടിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി.
ഇങ്ങനെ ഓരോ ദിവസവും ഓരോ ആനയെ സിൻ

ബുദ്ധ് കൊണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. അതിനതിൽ പ്രകൃതി
ന്റെ സ്വേദം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം കാടും മറ്റും തകർത്തുകൊണ്ട്
മരിച്ചു മറിഞ്ഞു. ഒരു സംഘം ഗജവീരന്മാർ സിൻ
ബാദിന്റെ നേരെ അടുത്തു. അപ്രതീക്ഷിതമായ
ഈ ആക്രമണസരോദം കണ്ട് സിൻബാദ് കിട
കിടാ വിറച്ചു. രക്ഷാമാർഗ്ഗങ്ങളെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചു
കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ ഭാരത സിൻബാദ്
നിന്നിരുന്ന വൃക്ഷം കത്തിരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. സിൻ
ബാദ് വിശതബോധനായി നിലപെട്ടു. ഇമ്പി
ക്കൈക്കൊണ്ട് അയാളെ എടുത്തു പറത്തിടുകൊണ്ട്
ആന മുന്നോട്ടു നടന്നു. വളരെ ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ
അയാളെ എടുത്തുവെട്ടിയിട്ട് ജന്മ അതിന്റെ
പാട്ടിൻ പോയി.

സിൻബാദ് ഉണർന്നു നോക്കിയപ്പോൾ ചുറ്റും
പാടും ആനകളുടെ അസ്ഥിഭൂതങ്ങളും മന്ത്രങ്ങളും
കണ്ട് വല്ലാതെ അമ്പരന്നു. ആ സ്ഥലം ആനകളുടെ
ശ്മശാനം തന്നെ എന്ന് അയാൾ അനുമാനിച്ചു.

സിൻബാദ് എഴുന്നേറ്റു നടന്നുനടന്ന് യജമാ
നന്റെ വിട്ടിലെത്തി. “ഛാ! ഛാ! ആ വൃക്ഷം അ
വിടെ വീണുകിടക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ നീ കൊല്ല

പെട്ടിരിപ്പെന്നാണ് ഞാൻ വിചാരിച്ചത്. ഓ! ഭാഗ്യംതന്നെ. നീ തിരിച്ചുവന്നല്ലോ. ഇശ്ശാക്കൻ കരുണാനിധിതന്നെ. സംശയമില്ല. എന്തു സംഭവിച്ചു? വിസ്തരിച്ചു പറയൂ?" എന്ന് ആ ഭാര്യ നിശ്ചിതമായ പ്രഭു പറഞ്ഞു. നടന്ന സംഭവങ്ങളെല്ലാം സിൻബാദ് വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചു. ഉടൻതന്നെ പ്രഭു സിൻബാദിനെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ട് ആ ശ്മശാനസ്ഥലത്തേക്കു പോയി. കുന്നുകുന്നായി ഒത്തങ്ങും അസ്ഥികളും മറ്റും അവിടെ കിടക്കുന്നതുകണ്ടപ്പോൾ ആ പ്രഭുവിനുണ്ടായ സന്തോഷം അവർണ്ണനീയമായിരുന്നു. അവർക്കു ചുമക്കാവുന്നിടത്തോളം ആനക്കൊമ്പുകൾ എടുത്തുകൊണ്ട് അവർ വീട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങി.

കുറച്ചുകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒത്തങ്ങളും മറ്റും വാങ്ങുന്നതിനു് അവിടെ കച്ചവടക്കാർ വന്നു ചേർന്നു. നാട്ടിലേയ്ക്കു പോകാൻ ധൂതിപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന സിൻബാദിനെ പ്രഭു അവരുടെ കൂടെ അയച്ചു. സിൻബാദ് പോയപ്പോൾ അനേകം വിലപിടിപ്പുള്ള സാധനസാമഗ്രികൾ പാരിതോഷികമായി കൊടുത്തതെയ്ക്കു കയ്യും ചെയ്തു.

പലപല ദ്വീപുകളിൽ അടുത്തും കച്ചവടങ്ങൾ നടത്തിയും സിൻബാദ് കൂട്ടം ബാഗ്ദാദിൽ എത്തിച്ചേർന്നു.

സിൻബാദ് ഉടൻതന്നെ രാജാവിനെച്ചെന്നു കണ്ടു വിവരങ്ങൾ ഉണർത്തിച്ചു. അത്യധികം സന്തുഷ്ടനായ രാജാവ് അയാളെ ധാർദ്ദ്ര്യമായി അഭിനയിച്ചു. അനേകം സമ്മാനങ്ങൾ കൊടുത്തു സന്തോഷിപ്പിച്ചതിനു പുറമേ സിൻബാദിന്റെ ജീവചരിത്രം സുവർണ്ണലിപികളിൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിനു കല്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

৩২১

৬

৩৩

৩৪

